

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja
„Instaurare omnia in Christo”*

A TARTALOMBÓL:

AKTUÁLIS

- Ferenc pápa a székesfehérvári Kápolnáfaluban
- Keresztény gólyatábor Esztergomban – szervezői szemmel

ELMÉLKEDÉSEK

- Vitás kérdések az Egyházban és bennem...
- Miért vagyok még az Egyházban?
- Beöltözésünk hatvanéves jubileumára
- Plakátokon innen és túl
- Magasztalja lelkem az Urat! (Lk 1, 46) - Nagyboldogasszony ünnepének margójára
- „Ne vigy minket a kísértésbe!”

KULTÚRA

- Versek, Novelák
- 1956
- Nagy Bumm
- A hírmondó
- Miserere
- A mélyből kiáltok, Uram, hozzád
- Romagnai vér
- Rejtvény
- Receptek
- Viccek

KÖZITÁBOR

- Közitábor 2019

„Igaz, nincs lefektetve minden szabály, minden élethelyzetre nincs is kész megoldás, de van 10 parancsolat, van kettős szeretetparancs, van az Egyház 5 parancsa, vannak előírások, ajánlások, és van lelkiismeretünk, ami, ha jól nevelt, akkor jelez, mit tehetek, mit nem. Nem vagyunk magunkra hagyatva tanácsok, irányelvek nélkül. Az Egyház, Édesanyánk gondoskodik rólunk, nem korlátoz, nem beszorít, nem rosszat akar nekünk, hanem éppen ellenkezőleg, a javunkat. Mit mond az Egyház? – Azt, amit a kinyilatkoztatásból, Isten szavából kiolvastok. Ezek a hittételek, a dogmák, amik biztos eligazodást nyújtanak.”

(3. oldal)

„Sokan mondják, hogy a gyónásra való várakozás és a fogorvos várótermében eltöltött idő hasonló érzelmeket keltenek bennük. Nincs ez másképp velem sem. Bármennyire tudatosítom magamban, hogy mindkettő után jobb lesz, mégis nehezen veszem rá magamat arra, hogy elinduljak. De az elhanyagolt, rossz fogaim segítettek megtanulni a leckét: jobb (lett volna) hamarabb, mint később!”

(7 oldal)

„Minden közisnek ajánlom, hogy menjen jövő nyáron (is) közitáborba!”

(21-26. oldal)

MÁSOK ÍRTÁK — NEKÜNK TETSZETT

- Wimbledon champion Novak Djokovic: “Before I am an athlete, I am an Orthodox Christian”
- II. János Pál ereklyéjét helyezték el a Szent István-bazilikában
- A dolgozó anya, aki reggelenként több száz emberrel együtt imádkozik rózsafüzért az Instagramon

RÓLUNK — NEKÜNK

- Miért pont Pikachu?
- BALAKAT
- Irodalom Aquamarinéknál
- Interjú Rácz Katóval

„Mária útja a mennyországba a Názáretben kimondott igennel kezdődött. Minden Istennek mondott igenünk egy lépés a mennyország, az örök élet felé. Mert az Úr azt szeretné, ha mindannyian vele lennénk az Ő házában.”

(Ferenc pápa 2019. augusztus 15-i Twitter-bejegyzése)

Vitás kérdések az Egyházban és bennem...

Pákozdi István (MKK csütörtöki katekézis)

Ilyenek vannak, nem kell megijednünk tőlük... Meddig nyújtózkodhatunk? – a közmondás szerint: ameddig a takarónk ér! Ez a takaró, vagy inkább anyai öl az Anyaszentegyház. Jézus azért alapította és azért áll fenn immár 2000 éve, mivel megnyugvást, békét, kérdéseinkre választ tud adni. Nem helyes azonban az olyan kérdéscsoporttal: „meddig lehet elmenni, mi az, ami még nem bűn, mit enged még a törvény?” Ilyen kérdéseket a Jézus korabeli törvénytudók, szadduceusok, farizeusok tettek fel, akik lelketlen betűragók voltak. A rabbik más és már engedelményeket tettek, a határt hol kijebbe, hogy beljebb húzták meg. Pl. bizonyos rabbinikus vélemény szerint a feleség elbocsátásának már az is oka lehet, ha odakozmálta az ételt... Nem az a kérdés, mi az a minimum, amit a szerelmesemnek adjak, elég, ha havonta egyszer látom, elég, ha telefonon beszélek vele... Közben hány nővel incselkedhetek anélkül, hogy a kedvesem megtudná... hanem épp az ellenkezője, mit kell még megtennem érte, hogy kifejezzem iránta a szeretetemet?

Igaz, nincs lefektetve minden szabály, minden élethelyzetre nincs is kész megoldás, de van 10 parancsolat, van kettős szeretetparancs, van az Egyház 5 parancsa, vannak előírások, ajánlások, és van lelkiismeretünk, ami, ha jól nevelt, akkor jelez, mit tehetek, mit nem. Nem vagyunk magunkra hagyatva tanácsok, irányelvek nélkül. Az Egyház, Édesanyánk gondoskodik rólunk, nem korlátoz, nem beszorít, nem rosszat akar nekünk, hanem éppen ellenkezőleg, a javunkat. Mit mond az Egyház? – Azt, amit a kinyilatkoztatásból, Isten szavából kiolvastunk. Ezek a hittételek, a dogmák, amik biztos eligazodást nyújtanak. Ezeket állandóan ismétljük a Hiszekegyben, egészen bőven pedig ki vannak fejtve a Katolikus Egyház Katekizmusában (létezik ennek rövid, kérdés-felelt formájában feldolgozott változata; valamint a YOUCAT – 2013-ban adta ki a Kairosz Kiadó, ugyanennek a Bérnakönyve – 2017-ből, és a DOCAT = Mit kell tennünk, a Katolikus Egyház társadalmi tanítása – 2018-ból.) E könyvek mellett mindig ott vannak élőben a papok, a teológusok, a bérmaszülők, a képzetesebb barátok... akikhez bizalommal lehet fordulni.

Miért lehet az, hogy egyik pap egy kérdésre más választ ad mint a másik? – Azért mert van egy külső és egy belső fórum. A külső az írott szabályok, a hittanórák, az igehirdetés elvei szerint a mindenkire érvényes tanítást fogalmazza meg; míg a belső fórum, a gyóntatószék, a lelki beszélgetés – mérlegelheti az illető személyes adottságát és adhat olyan tanácsot, ami – nem áll gyökerében ellentétben az Egyház tanításával – mégis személyre szabott, figyelembe veszi az enyhítő vagy felmentő körülményeket is.

Fogamzástólátás: alapvetően csak a természetes családtervezés módszere megengedett, mert minden más mesterséges trükk abortív következményekkel jár. Belső fórumon mégis sokszor enyhébb a megítélése azoknak a műveleteknek, amelyek nem jók, de a kisebb rosszat jelentik (megszakított közösülés, óvszer stb.)

Homeopátia: ameddig természetes anyagokat használ valaki egészsége védelmében (növényi kivonatok stb.) – addig ezek nem veszélyesek, de ha ismeretlen eredetű és hozzá babona vagy kuruzslás társul, akkor helytelenek.

Homoszexualitás: a teremtés rendjével ellentétes a kiélt, megvalósult formája. Maga a vágy, a vonzalom, a beállítottság (ismeretlen eredetű) még nem bűn, az ilyen egyének önmegtartóztatáshoz kapnak erőt, kegyelmet.

Jóga: indiai, buddhista, hindu meditációs forma, ha nem társul hozzá hitvallás, keresztény hitünk tagadása, vagy azzal ellentétes gyakorlat, akkor megengedett (van keresztény formája).

Papi nőtlenség: az egész Egyházban a tökéletes Krisztus-követés formája (szerzetesek, papok esetében). Az a tény, hogy a keleti egyházakban megengedett a szentelés előtti nősülés – de utána már nem – és a szerzetesek, püspökök nőtlenségben élnek – jelzi, hogy ezt az ideális állapotot – bár csak egyházi előírás – nem fogja feladni az Egyház.

Papok véleménykülönbsége: alapjában véve minden lényeges dolgokban egyetértenek, de mégis van közöttük liberálisabb és szigorúbb, hagyománytisztelőbb és haladóbb... vérmérsékletük, neveltetésük, lelkiességük szerint.

Túlnépesedés: a hívő keresztény ember meg van győződve arról, hogy Isten jónak alkotta a világot, azaz annyi embert teremt, és annyi javat biztosít, amiből mindenki „kényelmesen” meg tudna élni, ha megfelelő lenne az elosztás, a kölcsönös támogatás. Nem születés-korlátozással kell „helyre tenni” a teremtést.

Válás, újraházasodás: „kezdetben nem így volt”, Isten a férfit és az asszonyt egymásnak teremtette és szeretetüket kölcsönös örökös önátadásnak képzelte, amelyen a Szentháromság belső élete is... Igazán boldog a férfi és a nő a jó házasságban lehet, amit csak az egyik fél halála esetén lehet megismételni. Sajnos – ennek ellenére – vannak hajótörött kapcsolatok, szétment családok, másodjára, harmadjára sikeressé váló kapcsolatok... Ezek a „szabálytalannak” nevezett szomorú esetek (Ferenc pápa *Amoris laetitia* apostoli levele szavaival).

Miért vagyok még az Egyházban?

Joseph Ratzinger

...a világ rendjében, a kozmoszban a hold jelképezi azt, ami az Egyház az üdvösség rendjében... A hold világít, de fénye nem az övé, hanem másé, a Hélioszé, amely nélkül a hold teljesen sötét lenne. Egyszerre sötétség és világosság. (Az Egyház) az igazi Naptól, Krisztustól kapja a világosságot, úgy-hogy bár ő maga csak földi matéria (mint a hold, amely szintén csak másik föld), mégis fényt tud sugározni istentávolságunk éjjelében... Miért maradok az Egyházban? Mert az Egyház adja nekünk Jézus Krisztust, és csak általa kaphatjuk meg őt... Tudják-e azok, akik Jézust még elfogadják, de az Egyházat tagadják, hogy végső soron az Egyház-

nak köszönhetik őt? (...) Mert hinni nem lehet egymagunkban. Hinni csak mással együtt lehet. A hit lényege szerint egyesítő erő... Olyan egyházban nem érdemes maradni, amit először még meg kellene csinálni, hogy érdemes legyen megmaradni benne: ez ellentmondás. (...) Az Egyház megérdemli, hogy fennmaradjon, mert megérdemli, hogy szeressük és a szeretet erejével önmagát felül-múlva mindig újonnan önmagává változzék...

(J. R.: *A mustármag reménye*, Prugg Verlag, Eisenstadt, 1979, 93-106.

A kép forrása: <https://www.csillagaszat.hu>

Szalézi Szent Ferenc rövid lelkiismeret-vizsgálata

1. Miként szereted magadat?
2. Vajon rendezett-e az önszereteted?
3. Miként szereted a lelkedet?
4. Mire tartod magad Isten előtt?
5. Milyen a beszéded?
6. Milyenek cselekedeteid?

(Filótea 5. rész, V. fejezetéből)

Beöltözésünk hatvanéves jubileumára

Korzenszky Richárd OSB

Hatvan évvel ezelőtt, augusztus 6-án, Urunk színváltozásának ünnepén, reggel, a zsolozsma után a bazilika szentélyében Ambrus atyával együtt (akkor ő még József, én meg Miklós) hallottuk a kérdést: Mit kértek, fiaim? A válaszuk: Isten irgalmát és a ti testvériségeket.

Hatvan év alatt volt alkalmunk megtapasztalni, hogy irgalmas az Isten. És megtapasztalhattuk a közösség erejét, megtapasztalhattuk a testvériséget.

Hatvan évvel ezelőtt több mint kettőszázkilencvenen voltak a Magyar Bencés Kongregációban előttünk a sorrendben. Ma mi ketten, akik a négyből megmaradtunk, már az első tíz között vagyunk.

Mit kértek? Isten irgalma felől kétségbe sose essél! – figyelmeztetett bennünket a Regula. Sok részletet megtanultunk könyv nélkül a Regulából. Azóta mindaz, ami tananyag volt, valósággá vált, beépült az életünkbe. A kérdés, hogy vajon valóban az Istent keresem-e, ma is időszerű, az évtizedek múlásával nem lesz lényegtelen, sőt egyre komolyabb, egyre mélyebb kérdés. Mert mi is az életünk értelme?

Nem keresnél, ha már meg nem találtál volna: örök feszültség, állandó feladat. Meglátni társainkban, tanítványainkban, minden emberben a felénk közelítő Krisztust, és rajta keresztül közelebb jutni az Istenhez.

Burokban élünk, éveken keresztül. A burok részben óvott, részben elszigetelt. Mégis mennyi mindenért hálát adhatunk! Szent életű rendtársakért – mindig voltak és mindig lesznek. A felelősség súlyát helyettünk is viselő előjáróinkért. A látókörünket egyre szélesebbre nyitó idősebb testvéreikért. A sokféle szolgálat lehetőségéért.

Nem gondoltuk, hogy történelmi idők tanúi leszünk. Mert közben megváltozott körülöttünk a világ. A politikai rendszer szorításai ellenére lehetőségek nyíltak. Majd a politikai változások új kihívásokat jelentettek. Hatvan év: két emberöltő, egyre nő a távolság köztünk és a fiatalok között. Vajon törekszünk-e ar-

ra, hogy jobban megértsük egymást? Vajon hordozunk-e olyan tapasztalatokat, amelyek segíthetik az utánunk jövőket, s vajon érzékenyek vagyunk-e a fiatalabbak útkeresésére? Mert Szent Benedek családjában mindig jelen volt a különbözőség: a fiatalabbak az idősebbeket tisztelik, az idősebbek a fiatalabbakat szeressék...

Tevékeny életünk volt. Vajon volt-e benne elegendő csend, hogy meghalljuk, mit kíván tőlünk az Isten?

Volt-e bátorságunk, elkötelezettségünk, hogy mindig a jobbra, a többre, a teljesebbre törekedjünk? Vajon valóban az Istent kerestük-e?

Bármennyire is megváltozott a világ, a lényeg ugyanaz maradt. A lényeges kérdések nem változtak meg, és sosem fognak megváltozni.

Vajon a békeesség emberei voltunk-e? El tudtuk-e fogadni önmagunkat, gyarlóságainkkal, korlátainkkal, s tudtuk-e Isten irgalmába ajánlani az életünket? El tudtuk-e fogadni a testvéreket, akiket ugyanaz az Úr hívott meg az ő követésére, még akkor is, ha nagyon különbözőek voltunk és vagyunk? Isten irgalmát kértük, és a ti testvériségeket.

Most, hogy egyre inkább közeledünk a végső találkozáshoz, és érezzük, hogy lemenőben a Nap, s jó volna együtt lenni az Úrral, aki útitársunk volt eddigi életünkben, még akkor is, ha néha nem ismertük fel őt, mi más lehet a kérésünk, mint hogy „Maradj velünk, Urunk!”.

A pannonhalmi bazilikában, amely sok mindenben más, mint hatvan évvel ezelőtt volt, de lényegében mégis ugyanaz, Ambrus atyával ma is halljuk a hatvan évvel ezelőtt nekünk feltett kérdést: Mit kértek, fiaim?

S a válaszuk ma is ugyanaz, mint akkor: Isten irgalmát és a ti testvériségeket!

(A kép forrása: <http://nagyvazsony.hu>)

Plakátokon innen és túl

Szabó Magdus (tejszín)

Az utóbbi időben (hála többek között a Coca-Cola plakátjainak) sokat töprengtem azon, hogy hogyan lehetne jól megfogalmazni érveket a szexualitás területén felbukkanó vitákhoz. Sokszor úgy érzem ugyanis, hogy elbeszélünk egymás mellett. Gyakran teszik például a számomra erősnek tűnő érveket nevetségessé, csak hogy én nem értem a poént. Illetve nekem meg a másik oldal érvei tűnnek nonszensznek, és nem értem, hogy hogyan kapaszkodhat beléjük olyan elvakultan a vitapartnerem.

Lehet, hogy egysíkúan gondolkodom. Lehet, hogy nem vagyok eléggé felkészült, ami a pszichológia, szociológia, politika vagy akár a teológia területét illeti. Semmi gond, még bőven tanulhatok a viták, illetve a felkészülés során. Viszont mintha valahogy más volna az az értelmezési tartomány, illetve kontextus, amelyben gondolkodom, élek, mint a vitapartneremé.

Az egyik eltérésre mostanában jöttem rá. A társadalmi berendezkedésünkben adódóan, azt hiszem, mindenkit rengeteg olyan üzenet ér, hogy az élvezet és a kielégülés alanyi jogon jár, érte ezalatt gyakorlatilag minden területet: élelmiszerek, használati tárgyak, kényelem, kedvtelések stb. Természetesen nem lesz ez alól kivétel a szexualitás sem. Ha innen nézzük, akkor végül is érthető a vitapartnerem állásfoglalása, miszerint semmi gond nincs azzal, ha valaki mondjuk azonos nemű partnerrel él együtt. Ha mindkettejüknek ez jelenti a boldogságot, akkor joguk van hozzá. Tényleg csak erről lenne szó? Azt hiszem, hogy szükségképpen ezzel a kijelentéssel azt is állítja, hogy azazal létesít az ember szexuális kapcsolatot, akivel jónak látja, feltéve, hogy az a másik is beleegyezik. Egy olyan kontextusban, amely szerint az élvezet és a kielégülés alanyi jogon jár, még ezzel sincs baj. Én sem tudok belekötni.

Azonban az én vonatkoztatási rendszerem más. Abban nem jogokról van szó, hanem ajándékról. A szexualitás a maga élményeivel együtt ajándék. A partner, de még inkább a Teremtő ajándéka. Ebből azonban teljesen más evidenciák származnak. Például a Teremtővel lehet beszélgetni az ajándékkal kapcsolatban. Lehet, hogy Ő mást gondol az ajándékról, mint én, tehát a mérce nem az én elképzelésem lesz. A partneremet, aki megajándékoz önmagával, nem használhatom ki. Nem beszélhetek „adok-kapok” üzleti vállalkozásról, szerződésről. Nekem is ajándékká kell válnom számára – érdemes kikérni ebben is a Teremtő tanácsát. Érezhetem magam kiszolgáltatva, mert lehetséges, hogy nem olyan egyértelmű, hogy mikor és hogyan kapom meg az ajándékot. De, ha a magam elképzelése szerint nyúlok utána, azt gondolva, hogy nekem jár, és magamnak kell megszereznem, hiába jutok hozzá talán egyhez s máshoz, nem leszek megajándékozott.

Viszont ha rábízom magam Istenre, és engedek a hívásának, egészen biztos, hogy megajándékozott leszek!

Hogyan lehet erre a viszonyításbeli eltérésre rámutatni? Nem könnyű. Talán, ha én magam a szexualitás ajándékát egyre inkább ajándékként tudom elfogadni. Ez sem könnyű! Van mit alakítani a saját hozzáállásomon, a saját életemen is...

Végezetül szeretnék ajánlani egy videót. A YouTube-on ezzel a címmel láttam most augusztusban: Ez itt a kérdés - Ki segít annak, aki a saját neméhez vonzódik? (2019. január 16.) Az M5 csatornán adták 2019. január 16-án az Ez itt a kérdés műsor keretében.

Elgondolkodtatók a konferencia megrendezésének körülményei, fogadtatása, illetve magához a műsorhoz való hozzáállás is.

Magasztalja lelkem az Urat! (Lk 1, 46)

Nagyboldogasszony ünnepének margójára

Elmélkedések

Ambrus Betti (azúr)

Mária mennybevételének ünnepe volt. Csak ültem ott, feszült várakozással, és nem tudtam, mire számítsak. Hogyan mondom el, milyen hanyag voltam? Vajon mit fog rá mondani? Ki lehet javítani ezt a hibát? Mennyit kell majd szenvednem a mulasztásom és a lustaságom miatt? Miközben ezek a mondatok pörögtek rakéta sebességgel a fejemben, az ajtó kinyílt. Itt az idő. Félve indultam el, és a köszönés után beültem a székbe. El kellett mondanom, mi történt. Nem volt könnyű, de választ kaptam. Nincs veszve semmi, a hibákat ki lehet javítani. A folyamat hosszú lesz, és nagy árat kell fizetnem érte, de helyre lehet hozni.

Ez a legutóbbi gyónásom története... is lehetne, de mégsem az. Sokan mondják, hogy a gyónásra való várakozás és a fogorvos várótermében eltöltött idő hasonló érzelmeket keltenek bennük. Nincs ez másképp velem sem. Bármennyire tudatosítom magamban, hogy mindkettő után jobb lesz, mégis nehezen veszem rá magamat arra, hogy elinduljak. De az elhanyagolt, rossz fogaim segítettek megtanulni a leckét: jobb (lett volna) hamarabb, mint később!

Eredetileg nem a gyónásról akartam írni, ezért most rákanyarodok a tényleges témámra, amelynek inkább a fogaimhoz, mintsem bűneink megvallásához van köze. Valóban Nagyboldogasszony napjára sikerült időpontot kapnom a fogászatra. Gyökérkezelés. Az egyik legfájdalmasabb fogászati beavatkozás. A fogászati kezelések réme. „Kezdheljünk?” – kérdezte a fogorvosom. „Igen” – mondtam aggódó, mégis reménykedő hangon, mert tudtam, hogy a végére jobb lesz. Csaknem az egész arcom zsibbadt az érzéstelenítőtől, de ahogy a bűneinktől sem lehet fájdalommentesen megszabadulni, mint kiderült, az érzéstelenítő sem mindig fed el minden fájdalmat. Mégis túléltem. Hogy mi segített? Vagy inkább ki?

A közösségem lelkeségének – ahová nemrég köteleződtem el külső tagként – fontos része a Mária-tisztelet. Ami engem illet, úgy érzem, sosem fordítottam annyi figyelmet Jézus édesanyjára, mint amennyit lehetett volna. Ezért az utóbbi időben igyekeztem kapcsolatba lépni vele, az ő közbenjárását is kérni. Ahogy ott feküdtem a fogorvosi székben, és szenvedtem a fúrás okozta örületes fájdalomtól, azt vettem észre, hogy a Rózsafüzért imádkozom. Máriára gondoltam, aki kitartott mind a testi, mind a lelki fájdalmakban. *„Áldott állapotban volt, kiáltozott gyötrelmében és szülési fájdalmában”* (Jel 12, 2) – írja az ünnepi olvasmány. Ahogy Máriára gondoltam, egyre könnyebben viseltem a fájdalmat.

Felmerült, hogy nem folytatjuk tovább a beavatkozást, és megvárjuk, hogy gyógyszer segítségével elmúljon a gyulladás – akkor talán nem fog fájni ennyire. De abban a pillanatban hatalmas erőt és bátorságot kaptam a folytatáshoz, és ez nem jöhetett mástól, mint égi édesanyámtól. A szívem ünneplott; ünnepelte azt, hogy erőt kaptam ahhoz, hogy kibírjam a „kínzást” ilyen alacsony fájdalomtűrő küszöbvel, mint amilyen nekem van, és ünnepelte Máriát, az ő közbenjárását, az ő segítségét, az ő dicsőséges mennybevételét.

Mária a mi mennyei édesanyánk. Ezt oly sokszor elfelejtjük, vagy ha eszünkben is van, nem fordulunk hozzá. Kérjük az ő közbenjárását, hiszen ő várja, hogy szóljunk hozzá és kapcsolatba lépünk vele. Végül írásom másodlagos következtetései: bármennyire nehezen szánod rá magad, menj el, és tedd le bűneidet a megtisztulás fényében; illetve, ha van rossz fogad – még akkor is, ha Mária téged is átsegítene a fájdalmakon, ha elfajulna vele a helyzet – minél hamarabb keresd fel a fogorvosod! ;)

„Ne vigy minket a kísértésbe!”

Ferenc pápa

A Miatyánk utolsó előtti kérése: „*Ne hagyd el bennünket a kísértésben*” (Mt 6,13); egy másik fordítás szerint: „*Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!*” A Miatyánk derűsen kezdődik: felébreszti bennünk a vágyat, hogy Isten nagy terve megvalósulhasson közöttünk. Aztán az életre vet egy pillantást, és annak kérésére készlet, amire nap mint nap szükségünk van: ez a „mindennapi kenyér”. Ezt követően az ima a másokkal való kapcsolataink felé fordul, amelyeket gyakran beszennyez az önzés: bocsánatot kérünk, és vállaljuk, hogy mi is megbocsátunk. Ezzel az utolsó előtti kéréssel azonban a mennyei Atyával folytatott párbeszédünk úgy mond a dráma mélyére hatol, vagyis arra a területre, ahol szabadságunk és a gonosz fondorlatai állnak szemben egymással.

Mint tudjuk, az evangéliumokban található eredeti görög kifejezést nehéz pontosan visszaadni, és az összes modern fordítás sántít egy kicsit. Van egy pont azonban, amely felé egyhangúlag közeledhetnek az álláspontok: bárhol értsük is a szöveget, ki kell zárnunk, hogy Isten lenne az emberre leselkedő kísértések főszereplője. Mintha maga Isten állna lesben, és csalná kelepchébe gyermekeit. Egy ilyen értelmezés ellentétes magával a szöveggel, és távol áll attól az istenképtől amelyet Jézus feltárt előttünk. Ne felejtjük el: a Miatyánk azzal kezdődik, hogy Istent apáknak szólítjuk. Egy apa pedig nem állít csapdákat gyermekeinek. A keresztényeknek semmi közük egy irigykedő istenhez, aki az ember vetélytársa, vagy aki azzal szórakozik, hogy próbák elé állítja. Sok pogány istenkép ilyen. Jakab apostol levelében viszont azt olvassuk: „*Senki se mondja, amikor kísértésbe esik, hogy »Isten kísért engem«; Istent ugyanis nem kísértheti a gonosz, és ő maga sem kísért senkit*” (Jak 1, 13). Ellenkezőleg: az Atya nem okozója a rossznak, egyik gyermekének sem ad kigyót, amikor ő halat kér (vö. Lk 11, 11) – ahogyan Jézus tanítja –, és amikor a gonosz színre lép az ember életében, akkor Isten az ember oldalán harcol, hogy megszabadulhasson a gonosztól. Ő olyan Isten, aki mindig értünk és sosem ellenünk harcol! Ő az Atya! Ilyen értelemben imádkozzuk a Miatyánkot.

Ez a két momentum – a próbatétel és a kísértés – titokzatos módon jelen volt magának Jézusnak is az életében. Ennek meg tapasztalásában Isten Fia teljesen testvérünké lett, már-már botrányos módon. És éppen ezek az evangéliumi szakaszok bizonyítják, hogy a Miatyánkot záró, legnehezebben érthető kérések már meghallgatást nyertek: Isten nem hagyott magunkra minket, hanem Jézusban a végsőig „velünk lévő Istenként” tárta fel magát. Ő velünk van, amikor megpróbál minket az élet, egész életünk folyamán velünk van! Velünk van az örömben, velünk van a megpróbáltatásban, velünk van a szomorúságban! Velünk van, amikor kudarcot szenvedünk, velünk van, amikor vétkezünk! Mindig velünk van, mert ő Apa, és nem tud elhagyni minket!

Ha megkísértetünk, hogy rosszat tegyünk, hogy megta-

gadjuk a testvéri szeretetet másokkal, és feltétlen hatalomra törekedjünk mindenki és minden felett, Jézus már legyőzte értünk ezt a kísértést: az evangéliumok első lapjai tanúsítják. Rögtön azután, hogy a bűnösök közé vegyülve megkapja a keresztséget Jánostól, Jézus visszavonul a pusztába, és ott megkísérti a sátán. Így kezdődik Jézus nyilvános működése, a sátántól jövő kísértéssel. A sátán ott volt. Sokan azt mondják: „Nincs értelme beszélni az ördögről, az egy idejétmúlt dolog! Az ördög nem létezik.” De nézd csak meg, mit tanít az evangélium: Jézus szembekerül az ördöggel, megkísérti őt a sátán. De Jézus ellenáll minden kísértésnek, és győztesen kerül ki a harcból. Máté evangéliumának van egy érdekes megjegyzése, amely a Jézus és az Ellenség közti csörtét zárja: „*Ekkor elhagyta az ördög, és íme, angyalok jöttek, és gondoskodtak róla*” (Mt 4, 11).

Isten a leggyötrőbb kísértés idején sem hagy magunkra minket. Amikor Jézus visszavonul imádkozni a Getszemáni kertbe, kimondhatatlan szorongás önti el a szívét – ezt mondja a tanítványoknak –, magányt és elhagyatottságot él át. Egyedül van, vállal a világ összes bűnének terhével, egyedül, kimondhatatlan szorongásban. A megpróbáltatásban olyan marcangoló szenvedést él át, hogy valami váratlan dolog történik. Jézus sosem koldul szeretetet önmagának, azon az éjjelen viszont halálos szomorúság tölti be lelkét, és akkor barátai közelségét kéri: „*Maradjatok itt, és virraszatok velem!*” (Mt 26, 38). Amint tudjuk, ők a félelemtől teljesen elbágyadtak és elaludtak. A haláltusa idején Isten kéri az embert, hogy ne hagyja el, az ember pedig elalszik. Amikor viszont az embernek kell szembenézni megpróbáltatással, Isten virraszt. Életünk legszörnyűbb időszakában, a szívet tépő szenvedések és a legelviselhetetlenebb szorongások idején Isten velünk virraszt, Isten velünk küzd, állandóan közel van hozzánk! Miért? Mert ő Apa! Ezzel a szóval kezdtük a Miatyánk imát. Olyan apa ő, aki nem hagyja magukra gyermekeit! Jézusnak az a fájdalmas, küzdelmes éjszakája a megtestesülés utolsó pecsétje: Isten leszáll, hogy velünk legyen életünk szakadékos mélységeiben és a történelem gyötrelmes szenvedéseiben. Ez a mi vigaszunk a megpróbáltatás óráján: annak tudata, hogy a völgy, amióta Jézus végigment rajta, már nem vigasztalanul elhagyott, hanem Isten Fia jelenléte által megszentelt és megáldott völgy. Ő sosem fog magunkra hagyni minket!

Istenünk, tartsd hát távol tőlünk a megpróbáltatás és a kísértés idejét, de ha mégis elérkezik ez az idő, Atyánk, mutasd meg, hogy nem vagyunk egyedül! Te vagy az Atya! Mutasd meg nekünk, hogy Krisztus annak a keresztnak a terhét is magára vette! Mutasd meg nekünk, hogy Jézus arra hív minket, hogy vele együtt hordjuk azt, és teljes bizalommal ráhagyatkozzunk atyai szeretetedre!

Fordította: Tózsér Endre SP

Wimbledon champion Novak Djokovic: “Before I am an athlete, I am an Orthodox Christian”

Louis de Bosnet

If we had to make a list of top athletes whose generosity is beyond question, then Novak Djokovic's name would certainly be on it.

At 33 years of age, Serbian tennis star Novak Djokovic has won his fifth Wimbledon title, and 16th Grand Slam win, beating Roger Federer in a grueling match, just 3 minutes shy of five hours long. It's a safe bet that this man, who dominated the world tennis elite for so long, was able to find the energy he needed for this latest feather in his cap thanks to his regular Bible reading.

“Before I am an athlete, I am an Orthodox Christian”

The number 1 tennis player in the world is an Orthodox Christian, and he does not hesitate to say it publicly. It is not uncommon to observe Novak Djokovic invoking Christ during a meeting or wearing a cross around his neck to witness to his faith. For him, his religious beliefs come before his 68 titles, including 12 Grand Slam tournaments earned since the beginning of his career.

“This is the most important title of my life, because before being an athlete, I am an Orthodox Christian,” he said in April 2011, when he received the order of St. Sava in the first degree from the hands of Irenaeus, the Patriarch of the Serbian Orthodox Church. The order of St. Sava is the highest distinction in the Serbian Orthodox Church, and it was given to him especially for having contributed financially to the renovation of religious buildings in his native land, Serbia.

He finances a free restaurant for the poorest

A multi-millionaire thanks to his tournament winnings and numerous advertising contracts, Novak Djokovic willingly puts his fortune at the service of the underprivileged and helps causes that are dear to him. Judge for yourself. Last December, the Novak Djokovic Foundation, of which he is one of the main benefactors, contributed 94,000 euros for the renovation of a school in Pozega (Serbia).

In October of 2017, the tennis player announced the opening of a restaurant in Serbia offering free food to the homeless and the poor. “Money is not a problem for me. I have earned enough to feed all of Serbia. I think they deserve it after the support I received from them,” he said in a statement released at the time.

The fate of the children of his country (where the minimum wage is set at less than 200 euros per month) particularly captures Novak Djokovic's charitable attention. That is why, in 2015, his foundation joined forces with the World Bank to provide young Serbs with access to schooling and care. Welcoming his generosity, UNICEF rightly appointed him Goodwill Ambassador to Serbia in August 2015.

“Novak Djokovic is a true champion for children around the world. He shows that powerful voices and actions can make a difference for children, especially for the youngest,” said Yoka Brandt, deputy director of UNICEF.

An example for children around the world ... and his family

As a faithful Christian who lived out his childhood in a country rife with violent conflict – the war between Bosnia and Herzegovina lasted from 1992 to 1995 – Novak Djokovic has never lost sight of his roots. And this is surely welcomed by his wife Jelena, whom

he began dating in 2005, when they attended the same high school in Belgrade. They made their marriage vows before God in July 2014, and their two children are named Stefan (3 years old) and Tara (4 months old). We can imagine their home life will be an excellent school to learn not only tennis, but also generosity.

This article was first published in the French edition on Aleteia.

https://aleteia.org/2018/01/20/novak-djokovic-before-i-am-an-athlete-i-am-an-orthodox-christian/?utm_medium=aleteia_en&utm_campaign=english_page&utm_source=Facebook#Echobox=1563214493

II. János Pál ereklyéjét helyezték el a Szent István-bazilikában

Benke Zsuzsa

Szent II. János Pál pápa hajereklyéjét helyezték el május 19-én a budapesti Szent István-bazilikában. Az ünnepi szentmisét Mieczysław Mokrzycki lemerbergi (Lviv, Ukrajna) érsek, a szent pápa egykori másodtitkára mutatta be.

„Az igen volt az egyetlen válasz, amit adhattam Snell György püspök úrnak, amikor arra kért, hogy elhozzam Szent II. János Pál pápa ereklyéit ebbe a csodálatos templomba” – fogalmazott Mieczysław Mokrzycki lemerbergi érsek a szertartás kezdetén, amikor hivatalosan is átadta az ereklyét a Szent István-bazilikának. II. János Pál egykori másodtitkára hozzátette: az ereklye legyen a pecsét, amely az Egyház egységét és az imában történő egyesülést jelképezi.

„Az igen volt az egyetlen válasz, amit adhattam Snell György püspök úrnak, amikor arra kért, hogy elhozzam Szent II. János Pál pápa ereklyéit ebbe a csodálatos templomba” – fogalmazott Mieczysław Mokrzycki lemerbergi érsek a szertartás kezdetén, amikor hivatalosan is átadta az ereklyét a Szent István-bazilikának. II. János Pál egykori másodtitkára hozzátette: az ereklye legyen a pecsét, amely az Egyház egységét és az imában történő egyesülést jelképezi.

Köszönete mellett Snell György esztergom-budapesti segédpüspök, a Szent István-bazilika plébánosa elmondta, a közösség régi vágya teljesült, hiszen az ereklye megjeleníti a szent emberiségét, akinek nemcsak közbenjárását kell kérnünk, hanem követnünk is kell őt mindenben.

Homíliájában Mokrzycki érsek személyes emlékeit elevenítette fel II. János Pál pápáról. Kifejtette, rendkívüli ember volt, pedig ugyanazon az úton járt, mint mindannyian, de egészen másként, egészen különleges módon. Ami őt egészen mássá tette, mint mi vagyunk, az a világra való rálátása, a magatartása, a viselkedése volt, az, ahogy beszélt, ahogy cselekedett. Misztikus módon közvetítette azt a fényt, amely megvilágítja mások életét.

„Az ő közelében békét, biztonságot és szívbeli jó-

ságot érezhettünk” – hangsúlyozta a főpásztor. – „Olyan emberi és lelki gazdagságot birtokolt, amely fokozatosan mutatkozott meg életének különböző helyzeteiben egészen a betegségéig, amely a szenvedő Krisztussal egyesítette őt.”

Mieczysław Mokrzycki kiemelte, II. János Pál rendkívül mély imaéletéből eredt.

„Az imára szánt idő elsődleges volt számára, ahogy mindannyiunk számára annak kell lennie. Soha nem kezdte el a napi feladatokat anélkül, hogy ne imádkozott volna. Krisztust szemlélni az imában: ez volt számára a legfontosabb, az elsődleges. Hogyan imádkozott ő? Az imádsága nagyon egyszerű volt. A szívéből imádkozta azokat az imákat, amiket mindannyian ismerünk: a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, a Hiszekegyet, a Szentlélekhez mondott himnuszainkat, vagyis olyan imákat, amiket már gyermekként megtanulunk mindannyian. A különbség leginkább abban állt, hogy ő hogyan imádkozta ezeket. A szívéből imádkozott. Az ő példája megérintett minket. Az életével tanított bennünket imádkozni, az utolsó leheletéig. Élete utolsó óráiban pedig mi voltunk az ő imádkozó hangja, úgy imádkozva hangosan, ahogyan ő tanított bennünket.”

„Mindig azt mondta azoknak, akikkel találkozott: »Imádkozni fogok érted. Meg fogok emlékezni rólad az imádságomban.« És ez igaz volt” – emlékezett Mokrzycki érsek. – „Egyszer személyesen is mondta nekünk, hogy mindig imádkozik azokért, akikkel magán- vagy nyilvános alkalmakkor találkozik. Sok levél érkezett hozzá kérésekkel és szándékokkal egyaránt. Ezeket a kápolnában a térdeplője mellett tartotta. Mindig, amikor a kápolnába ment, ezekkel a szándékokkal ment oda, elolvasta azokat, lehunyta a szemét, hogy imádkozzon, megjelölte azokat a kereszt jelével és szentmisét ajánlott fel ezekért a szándékokért.”

„Szent II. János Pál papa Istenért élt, Istenben elmerülve élt” – folytatta a főpásztor. – „Aki találkozott vele, az érezhette ezt. Ezért a vele való kapcsolat közelebb hoz bennünket is Istenhez. Milyen gyakran mondták nekem azok, akik találkoztak

vele, hogy egy természetfeletti izzás áradt a személyéből. Az imádság volt az oxigén a lelke számára. Az imádság áradt a lényéből. Micsoda nagy lecke ez mindannyiunk számára!”

„Annyi gondunk és elfoglaltságunk van, és emiatt olyan gyakran mondjuk, hogy nincs időnk az imára és arra, hogy elmenjünk templomba. Tévesen azt gondoljuk, hogy az ima a kiválasztott kevesek, a papok és a szerzetesek útja, vagy hogy valami rendkívülit teszünk, amikor imádkozunk. II. János Pál megtanította nekünk az imádság ösvényét, amely az evangéliumi egyszerűség útja” – muta-

tott rá prédikációjában a leMBERGI ÉRSEK.

A szentmise végén Mieczysław Mokrzycki megköszönte a fogadtatást, majd az együttműködés jeléül a leMBERGI SZÉKESEGYHÁZAT ÁBRÁZOLÓ ÉRMET ajándékozott Snell György püspöknek. Az ukrainai város székesegyházát 2001-ben kereste fel II. János Pál pápa. A főpásztor hozzátette, szeretettel várja Snell György püspököt Lembergbe.

A záróáldást követően a hívek kifejezheték hódolatukat az ereklye előtt.

forrás: <http://www.magyarKurir.hu/hirek/ii-janos-pal-ereklyejet-helyeztek-el-szent-istvan-bazilikaban>

Karol Wojtyła

INVOKÁCIÓ,

VAGYIS KIÁLTÁS AZ EMBERHEZ, AKIBEN TESTET ÖLT A TÖRTÉNELEM

Hozzád kiáltok, Ember, Téged kereslek – akiben
testet ölt az emberi történelem.

Hozzád megyek, és nem mondom: „jőjj”,
csak egyszerűen „légy”,

légy ott, ahol nem látták meg az emberben az Embert,
hogy lelke, szíve, vágya van és szenved és akarni tud,
ott, ahol elnémították az érzelmeit és égett a legszentebb szemérem –
légy te örök Szeizmográfja annak, aki láthatatlan, s mégis Létező.
Ember, akiben együtt van minden emberi mélység és emberi nagyság,
akinek bensejében nincs semmi teher és homály, csak szív.

Ember, akiben mindenki megleli a legtisztább szándékot
és saját tetteinek gyökerét: élet és halál gyújtópontját az emberi sorsban,

Hozzád – Ember –, Tehozzád érkezem a történelem sekély folyamán,
közel minden emberi szívhez, közel minden emberi gondolathoz
(a történelem – gondolatok szövevénye és szívbénulás).

Az egész történelemben keresem a Tettet,

kutatom mélységedet.

(Forrás: *A bennem növekvő íge* – Karol Wojtyła (II. János Pál pápa) válogatott írásai,
Zrínyi Nyomda Kiadója, 1990, ford.: Balássy László)

„Totus tuus” – „Egészen a tiéd”

II. János Pál pápai jelmondata

**Mások
írták**
**A dolgozó anya, aki reggelenként több száz emberrel
együtt imádkozik rózsafüzért az Instagramon**

Magyar kurír

A közösségi média sokat emlegetett veszélyei mellett érdemes a pozitívumokat is számba venni – például amikor több száz ember együtt imádkozza a rózsafüzért reggel 6.45-kor az Instagramon.

Az egész egy amerikai anyuka magánakciójaként indult: a hétgyermekes Kristin szerette volna rózsafüzérrel kezdeni a napot, de egyedül nehéz volt kitartania benne, hol kihagyta inkább, hol nekikezdett, de folyton elkalandoztak a gondolatai. Így jutott eszébe, hogy a közösségi médián keresztül verbuvál társakat maga mellé. Virtuális rózsafüzércsoportokat már korábban is indítottak, pár hónapja pedig az Instagram lehetőségeit aknázták ki.

vetője lett a közösségi portálon. Tavaly októberben, a rózsafüzér hónapjában érezte úgy, hogy „noszogatja a Szentlélek”, 11-én tett egy próbát. Pár hónap alatt kétszáz fősre nőtt a reggel együtt imádkozó közösség.

Mindennap 6.45-kor kezdi a több száz résztvevő az imádságot, amelyre vendégeket is hívnak. Imaszándékokat osztanak meg egymással, amire a többiek emojikkal reagálnak; megtapasztalták a rózsafüzér közösségformáló erejét. A nap folyamán további ezeröttszáz kétezer ember „csatlakozik”, részben az időzónák függvényében: ők visszanéznek a reggeli élő közvetítést, úgy imádkoznak.

Az Aleteia nemzetközi katolikus portál kérdéseire válaszolva felidézte a kezdeteket: családjával már hét éve imádkoznak együtt rózsafüzért, és ez nagy békét és derűlátást hozott az életükbe. Nehéz időszakokat éltek át, de bíztak benne, hogy Mária gondoskodik róluk – és így is lett. Volt, hogy nem tudták fizetni a lakás részleteit, vagy azt se tudták, hogy aznap mit esznek, de a Szűzanya átsegítette őket ezeken a periódusokon.

„Amikor elkezdtem rózsafüzért imádkozni, éreztem, hogy lelki értelemben tudatosabbá tesz. Sokkal jobban észreveszem azóta mindazt a jót, amit Isten küld a nap folyamán” – írta egyik Instagramposztjában Kristin, akinek csaknem húszezer kö-

A reggeli „instás” rózsafüzér-imádkozás békességet hozott a hétgyermekes édesanya hétköznapjaiba; azt tapasztalta, amikor nem ez az első dolga reggel, sokkal több a feszültség és az aggodalom. Az Instagramon kovácsoló közösséget is áldás-ként éli meg. Tisztában van a közösségi média veszélyeivel, hogy elveheti az időnkét, hogy a másokkal való összehasonlításra sarkallhat, hogy romba döntheti az önértékelésünket – ugyanakkor megtapasztalta a közösségépítő erejét is.

forrás: <https://www.magyardkurir.hu/hirek/a-dolgozo-anya-aki-reggelenkent-tobb-szaz-emberrel-egyutt-imadkozik-rozsafuzert-az-instagramon>

**„Dicső trónjára érkezett, Királynő ég és föld felett,
ő szülte azt, ki tündökölt, a hajnalcsillagnál előbb.”**

(Nagyboldogasszony ima)

Ferenc pápa a székelyföldi Kápolnásfaluban

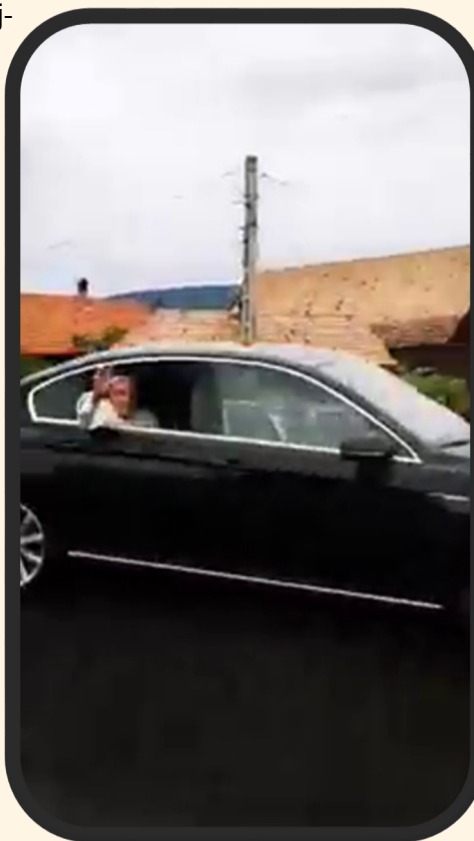
Aktuális

Benke Zsuzsa

Ferenc pápa hazaúton Romániából kifejtette, há-
lás az esőért, amely rákényszerítette, hogy ne heli-
kopterrel, hanem autóval közelítse meg Csíksom-
lyót június 1-jén. A szentatya azonban nemcsak a
„lenyűgöző szépségű” erdélyi táj-
jal találkozott, hanem az itt élők-
kel is.

Tamás Marika és férje, Pali tíz
éve vezeti a Mária Panziót a
Székelyudvarhely és Csíkszere-
da között félúton található Ká-
polnásfaluban. A május–júniusi
időszak mindig zsúfolt a közvet-
lenül a főút mellett épült, külön-
leges szépségű székelykapuval
büszkélkedő házban, hiszen
hétköznap ballagások, hétvégén
esküvők vendégserege veszi
birtokba, Pünkösöd környékén
pedig a csíksomlyói búcsúba
érkező buszos csoportok száll-
nak meg a panzióban. Marika
és Pali vendégszeretete az első
percben lenyűgözi a betérőt, úgy
köszöntenek mindenkit, mintha régi ismerőseik
lennének.

Útban Csíksomlyóra két éjszakát töltöttünk el
a panzióban férjemmel együtt, természetesen va-
cсорakor a házi finomságok mellett komoly témák
is az asztalra kerültek, többek között a közelgő
pápalátogatás. Marika szomorúan adta tudtunkra,
hogy sajnós ő csak a televízión keresztül tud ré-
szese lenni a történelmi eseménynek, mivel szom-
bat este újabb nagy létszámú csoportot lát vendé-
gül, nekik kell főznie. „Na, majd megkérjük a pá-
pát, hogy a tévén keresztül integessen neked!” –
tréfálkoztam, majd kezébe adtam a pápa-
plüssfigurát – „Nézd csak, hozzád látogatott el
elsőként Ferenc pápa!”

Nem gondoltam, hogy a tréfa akár valósággá is
válhat, azonban az eső gondoskodott a meglepe-
tésről. A rendkívüli időjárási körülmények miatt
Ferenc pápa a tervezettől eltérő módon, Marosvá-
sárhely felől, autóval közelítette
meg a kegyhelyet. Szombat dél-
előtt székelyudvarhelyi ismerő-
sök telefonáltak Marikának,
hogy rögtön álljanak ki a kapu-
ba, hiszen nemsokára Kápol-
násfalun halad keresztül a
szentatya és kísérete. A család
rögtön értesítette a szomszéd-
okat és a többi otthon maradt
falubélit is, hiszen annak elle-
nére, hogy Kápolnásfaluból két-
száz zarándok vett részt a csík-
somlyói pápai szentmisén, nem
tudott mindenki csatlakozni a
Major Sándor plébános és Be-
nedek László polgármester által
vezetett csoporthoz.

Nem sokkal tíz óra után vala-
mennyi érdeklődő felsorakozott a
főút mentén, többségük a Tamás család háza
előtt. Köztük volt Nagy Ervin, a budapesti Katona
József Színház társulatának tagja is, aki az előző
estén Székelyudvarhelyen tartott közönségtalálko-
zót, az éjszakát pedig a Mária Panzióban töltötte.
A színművész a különleges találkozást videón is
megörökítette, melyet megosztott Facebook-
oldalán.

A faluba érve a pápai konvoj kissé lassított, a
szentatya pedig az ablakot letekerve integetett a
köszöntésére összegyűlteknek. „Szenzációs volt”
– összegezte Marika. – „Most is a sírás környékez,
ha visszagondolok rá. Azért különösen, mert kö-
zöttünk volt a 90 éves szomszéd néni is. Neki iga-
zán sokat jelent, hogy megérhette ezt a történelmi
pillanatot.”

Aktuális

Keresztény gólyatábor Esztergomban – szervezői szemmel

Magyar Kurír

Idén augusztus 7. és 11. között tartották Esztergomban, a Szent Adalbert Központban a keresztény gólyatábort HEGY – Hittel az egyetemen címmel. A szervezők beszámolóját olvashatják az ökumenikus szellemiségű programról.

„Hatodikán egykor tali a Nyugatiban!” – kaptuk meg az utolsó információkat tartalmazó e-mailt. Néhány veterán szervező tudta, mi vár ránk az elkövetkező napokban, de sokan voltak közülünk, akik először koordináltak programokat a HEGY – Hittel az egyetemen gólyatáborban...

A több hónapos munka meghozta gyümölcsét; augusztus 7-én nagy izgalommal vártuk a gólyákat, akik hozzánk hasonló lelkesedéssel vetették bele magukat a tábor programjaiba. Az ismerkedős játékok segítettek a szervezőknek és a résztvevőknek is kialakítani a közvetlenséget, a kiscsoportos beszélgetések pedig elmélyítették az egymáshoz való kapcsolódást.

Gólyatáborról lévén szó, nem maradhattak el az egyetemi információk, a karokról, szakokról, a Neptun használatáról szóló praktikák, tippek. Az első estét egy kötetlen, borkóstolóval egybekötött PubQuizzel zártuk, ezzel megalapozva az elkövetkező napok hangulatát.

A színvonalas előadások (Kuzmányi István, a Magyar Kurír főszerkesztő-igazgatója, Krúdy Tamás, a Nők Lapja munkatársa és felesége, Zsófia, a PárKatt alapítója, valamint Martí Zoltán, a 777blog főszerkesztője jött hozzánk), a tánctanítások, a városi vetélkedő, a tábortűz és persze a

nagy meleg miatt elmaradhatatlan vízi csata biztosította, hogy mindenki találjon olyan programot, ami közel áll hozzá, amiben maximálisan jelen tud lenni.

Keresztényként nagy hangsúlyt fektettünk a lelki fejlődésre a reggeli és esti imák, zsolozsmák, valamint a csütörtök esti imaest által.

Az egymás iránti nyitottság minden évben meglepi a szervezőket; sok gólya izgul amiatt – főleg az első napon –, hogy nem ismer senkit, de a félelem gyorsan elszáll, amint kiderül, milyen hamar meg lehet találni a közös hangot a többiekkel.

A hagyományosan az utolsó estén megrendezett bál méltó lezárása a tábornak, hiszen együtt ünnepeljük a sikeres felvételit, a táborban lezajlott játékok, versenyek győzteseit, a gólyákat és a szervezőket egyaránt.

A vasárnapi szentmisét Pákozdi István atya, a Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség vezetője tartotta, aki kiemelte az egyetemi évek alatti aktív közösségi élet fontosságát, hiszen a keresztény közeg segít megélni a tábor mottóját: Hittel az egyetemen.

Hálásan köszönjük a szállást a Szent Adalbert Központnak, a szponzorálást a támogatóinknak, a hirdetésben való segítséget a keresztény portáloknak. Köszönjük a részvételt a szervezőknek és a gólyáknak, hiszen nélkülük nem jöhetett volna létre a tábor. És nem utolsósorban köszönjük a gólyatábort és az élményeket Teremtőnknek!

Miért pont Pikachu?

Rólunk
Nekünk

Sipos Gábor (tejszín)

Többen kíváncsian szegeztétek nekem ezt a kérdést a Sport Munkacsoportos hirdetések kapcsán. Igyekszem erre a kérdésre egy rövid választ adni, de utána ki is fejtem, miért ez a sárga kis rágcsálóhoz hasonló rajzfimfigura lett a reklámozásunk egyik legfontosabb eleme. A rövid válasz pusztán annyit takar, hogy nagyon aranyos Pikachu. Kicsi, szőrös, sárga, egyedi, cuki hangja és szép nagy barna szeme van, továbbá ami a legfontosabb tulajdonságát jelenti, hogy egy igazán szeretetreméltó pokémon. Másrészt a fizikai jellemzői alapján egy kimondottan robbanékony, fordulékony és ruganyos kis harcos, aki mellé még villámokat is képes szórni.

Tudom, hogy nem feltétlen illik egy hozzám hasonló csúnya és öreg felnőtthöz annyira ez, hogy egy kis sárga szőrmók ennyire fontos legyen nekem. Ellenben én azt gondolom, hogy miért ne vállalhatnám büszkén, hogy ma és kisebb koromban is eléggé kedveltem ezt a kis elektromos egeret. Főleg úgy, hogy azt is nagyjából értem, milyen okai lehetnek ennek. Valamint úgy gondolom, ma is a részét képezi a személyiségemnek az a kiskölyök, akinek Pikachu ennyire fontos volt. Szóval az vesse rám az első követ, aki soha nem szerette a plüssmackóját!

Viccet félretéve, nyilván nem vitatom, hogy pár poént és képet így meg lehetett csinálni unalmas sablonok helyett olyan módon, hogy az a közisek egy részének elnyerje a tetszését a tartalmainkon. Továbbá biztosan voltak, akiknek szimpatikus volt, hogy be mertem mutatni az egyik kedvenc szereplőmet a rajzfilmekből. Ez pedig a várakozásaimban szerepelt, amikor hirtelen előkerült Pikachu az eseményeink népszerűsítése kapcsán, és időnként ezért kicsit túljátszottam a dolgot. Ennek ellenére annál sokkal mélyebben gyökerezik ez a kötődésem Pikachu felé, mint egy pusztán eszközhöz a hírverés érdekében. Nem csupán pusztán kalkuláció húzódik meg ennek a háttérében, ezért elmesélem a történetünk leglényegesebb részeit.

Pikachuval először általános iskolában alsó tagozatos koromban találkoztam. Akkor még hétről hétre a Dragon Ball című rajzfilmre vártunk a televízióban, de egy időre betiltották hazánkban. Ez igen nagy űrt hagyott bennem. Ám a helyére berakták a Pokémon című rajzfilmet. Az első részt meglehetősen kételkedve ültem le megnézni. Eleinte nem is nagyon tetszett. Egy Son Gokuhoz (azaz a Dragon Ball főszereplőjéhez) hasonló külsejű Ash nevű srác bohóckodott egy kedvetlen sárga gombóc alakú kis rágcsálószerűvel, amelyik annyira engedetlen volt, hogy még a poké ballnak nevezett labdába se volt hajlandó bemenni a többi pokémonnal ellentétben, mivel nem szerette. Valahol azért tetszett, hogy nem lehet megmondani neki, mit csináljon, de gyerekként értelmetlen volt számomra, miért nem akart egyáltalán barátságos lenni az új gazdájával. Másrészt pár nappal előtte a másik rajzfilmben még bolygókat robbantottak szét az ujjuk egyetlen mozdulatával, és az univerzumot mentették meg. Ehhez képest jelentéktelennek látszott ez az ingerszegény bohóckodás és kínlódás hasonló kis súlytalan lényekkel.

Ám az első rész utolsó pár jelenete több volt számomra, mint egyszerűen meglepő. Pikachu komolyan megsérült a kalandozásaik kezdetén a rosszkódása miatt, nem lehetett tudni, mennyire sürgős, hogy ellátást kapjon. Ash rendes fiú volt, úgyhogy segíteni akart mindenkinek, aki bajban van, hát még annak a kicsi elektromos egernek, aki a gondjaira lett bízva, emiatt az első szembejövő lány biciklijét kérdés nélkül elvette, hogy Pikachut minél előbb képes legyen eljuttatni a kórházba. A nagy sietségben elég veszélyes útvonalon haladt a lehető leggyorsabban a kerékpárral, és még az eső is eredt. Ezen kívül a helyzetet még tovább rontotta, hogy elkezdte őket üldözni egy Spearow (nem verebekhez, hanem inkább nagy méretű varjakhoz hasonló pokémonokból álló) raj is. Ezután egy hatalmasat estek a biciklivel a rendkívül viharossá váló időjárás kellős közepén, és készültek támadni a madarak is. Ash kétségbeesetten elkezdett

Rólunk

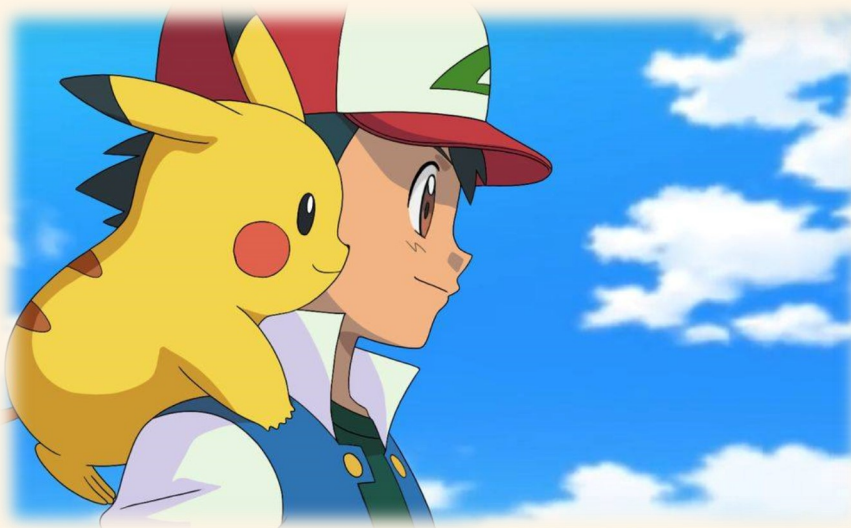
könyörögni Pikachunak, hogy menjen be a labdába, mert akkor nem eshet nagyobb baja, ám Pikachu nem ment be. Ash meg akarta védeni mindenképpen a kedvencét, úgyhogy a testével odaállt a feljűk szálló madarak elé, hogy így óvja meg a marcangolástól. Ám Pikachu még erőt vett magán, és a sérülései ellenére váratlanul feltápaszkodott, aztán futni kezdett, majd a gazdája vállára felpattant, ahonnan elrugaskodott a madarak felé egy hatalmas ugrással. Következő pillanatban a repülés során elkezdte erőteljesen kiabálni, hogy Pikachu, eközben egy villám csapott bele, amit elnyelt a teste egy pillanatra, ám ezután egy másodperc sem telt el, és Pikachuból egy olyan égisz alakú elektromos oszlop jött ki egy körülbelül 3-4 méter sugarú kör körzetében, hogy az esős időben az összes Spearow esélytelen volt ezt kivédeni úgy, hogy ne váljon harcképtelenné. Kicsit később az ég kitisztult. Pikachu és Ash egymás mellett ájultan feküdt a sáros földön a Pikachu megmozdulásának köszönhetően teljesen szétégett kerékpár közelében, de utána boldogan feleszméltek, és láttak egy szívdágyba elrepülő gyönyörű pokémont, melyet soha senki nem látott rajtuk kívül még a rajzfilmben található pokémonokat azonosító kis gép adatbázisa szerint, amelyből Ashnek is volt egy. Majd vége lett az első résznek. Jó, ma már kicsit érdekesnek látszik, hogy ennyire lelkes lettem attól, hogy Pikachu megsütött pár madarat meg egy biciklit, aztán a komoly sérülései ellenére az sem derült ki, eljutott-e a kórházba, de annyira szép volt ez a pár jelenet, hogy nem is számít. Arról a kötelékről nagyon szépen mesélt, ami a pokémon és a gazdája között kialakult. Mindketten nagyon bátrak és kitaratóak voltak, továbbá feláldozták volna magukat, hogy megvédjék a másikat az összes szörnyű körülmény ellenére, pedig alig ismerték egymást. A rész végére a tőlük telhető legtöbbet megtették egymásért, ami a rossz első benyomásaik fényében még inkább felemelő élménnyé varázsolta ezt a lezárást. Ez a történet akár még keresztényként is bír értékekkel, mivel a számunkra lényeges erények egy része is megjelent ebben a rajzfilmben mindössze pár perc alatt. Ash önfeláldozása azért, hogy megvédje Pikachut akár az élete árán is, miközben tudatában volt annak, hogy nem képes és nem is akar támadni, csak a testével megvédeni a kedvencét, számomra a mai napig az egyik legszebb jelenet, ami rajzfilmben volt. Pikachu ugyan erőszakkal oldotta meg végül a helyzetet, de nem

volt más eszköze, hogy megmentse mindkettejüket, és az is elismerésre méltó, hogy jelentős sérülései ellenére is összeszedte az utolsó erejét, hogy Ash segítségére siessen, miközben nem tudhatta előre, hogy egy belécsapó villám hatására eldőli a harc. Lényegében mindketten nagyon nagy kockázatot vállaltak egymásért. Másrészt nagyon szépen meg voltak rajzolva ezek a jelenetek. Pikachu ezután még rengeteget küzdött a rajzfilm során, hogy Ashnek sikerüljön elérni a céljait, és az esetek védelmére keljen. Egy időben már annyira megszerettem az eddig leírtaknak hála, hogy az iskolában nem tudtam egy hétig figyelni, mivel volt egy rész, amikor úgy nézett ki az éppen utoljára vetített epizód végén, hogy Magmar (azaz egy láva testű pokémon) lehet, hogy megölte, mivel szinte biztos volt, hogy elégette, vagy a harctér alatti lávába esett. Egy hétig kellett várni a következő részre, ahol kiderült, hogy Pikachu nagy szerencsével túlélte. Viszont én egész héten ki voltam akadva, amíg ez ki nem derült. Szóval kezdett kissé túlságosan fontossá válni Pikachu. Addigra már otthon is voltak pokémon figuráim. Pikachu volt a kedvencem. Egy pikachus bögrét is kaptam, amely már elég kopott lett addigra, de velem volt 2017-ben a közitáborban is. Továbbá igyekeztem sokszor a lehető legjobban megrajzolni ezt az aranyos kis pokémont. Kisebbségi koromban csak a szemét sikerült, de az annyira jól ment, hogy egy idő után már a maciknak is Pikachu szemet rajzoltam, mert annyira illett a plüssből készült állatokat ábrázoló képekre is. Általános iskolásként még kiköveteltem egy Gameboy Colort is, mivel azon lehetett játszani a rajzfilm alapján készült pokémonos játékokkal. Sajnos a mesében szereplő Pikachura épülő Pokémon Yellow nem volt beszerezhető, csak nagyon drágán, de a másik újabb és jobb pokémonos játékomban voltak Pikachuim, az egyik kedvenc pokémonom pedig a belőle fejleszhető Raichu lett benne. Másrészt a Gameboyom is Pikachus volt. Akkoriban másmilyen szóba sem jöhetett volna. Egész nap bárhol lehetett vele játszani, amíg le nem merült. Sok-sok ceruzaelemébe került ez a családromnak. Hirtelen rengetegen elkezdtek velem barátkozni a környezetemben is, hogy játszassanak velem a suliban vagy az udvarunkon.

Ma már rendkívül nagy pénzkidobásnak látszik, hogy hasonló játékok miatt sok pénzt el kellett költenie a szüleimnek, és ezek a Gameboyok egy 30

éves számítógép teljesítményére nem voltak képek körülbelül 15 éve, de az tény, hogy a játék az egyszerűsége ellenére vissza tudta adni a rajzfilm lényegét és a legjobb tulajdonságainak jelentős részét. A harcok szépek voltak. A pokémonok jól meg voltak rajzolva a nem túl sok pixel ellenére. Továbbá szinte korlátlan lehetőséget biztosított a játékos számára még egyjátékos módban is. Csak tavaly tudtam meg, amikor a Pokémon Go kapcsán végeztem egy kisebb kutatást a játékban működő harc rendszerének kapcsán, hogy még a régi Gameboyos képletek és mátrixok jelentős részét is átvették a számításokhoz az új okostelefonos játékbá. Továbbá ezek a formulák sokszor lényegesen bonyolultabb levezetésekkel jártak, mint amit egy 30 éves számítógépen futtatható játék kapcsán vártam volna.

Sőt bizonyos szempontból a régi játék még összetettebb is volt a Pokémon Gonál a kalkulációk terén. Annyira kiváló volt a régi játék, hogy a pokémonok összes jellemzőjét, azaz az erősségeiket, gyengeségeiket, képességeiket, adottságaikat és a fejlődésük feltételeit és ezek következményeit is bele tudták vinni egy olyan matematikai rendszerbe, ami ezután az ezekből elvégzett rengeteg számítás során már-már tökéletesen visszaadta a rajzfilmben látott harcok mechanikáját a pokémonok között, továbbá a pokémonok egyedi fejlődését is nagyon jól modellezte, valamint a csaták is egyre szebbek lettek a játék újabb részei során, miközben az egész játék nem foglalt 5-10 megabyte-nál többet egy merevlemezen, vagy még talán annyit se, és ma már egy közepkategóriás okostelefon is körülbelül mindenben a százszorosára képes annak, amire egy Gameboy Color volt akkor. Egyszerűen a mai napig lenyűgöz, hogy egy ekkora klasszikust tudtak piacra dobni ilyen feltételek mellett akkoriban. Hónapokig örömmel lehetett játszani vele, de inkább évekig. Most viszont térjünk vissza az eredeti kérdéshez. Már vezettük

a Sport Munkacsoportot Krisztiánnal, amikor rávett, hogy próbáljam ki a Pokémon Go nevű játékot. Én igyekeztem a lehető leggyorsabban fejlődni benne, ezért bele is kezdtem az olvasásba, matematikai háttér megértésébe és videók nézegetésébe a cél érdekében, bár természetesen csak azután, hogy fogtam egy pár Pikachut és kifejlesztettem egy-két Raichut. Ezekkel a fogásokkal még el is dicsekedtem örömben a tejszíneknek, de ez mérsékelt sikerrel járt csak, pedig én még azt is megmutattam, hogy elforgatható a 3 dimenziós

Pikachu, és mozogni is tud, miközben ugyanúgy mondja, hogy Pikachu, mint a rajzfilmben tette. Ám utána kicsit elment a kedvem a játéktól, mivel a mobilom akkumulátora sem bírta igazán jól, a mobilnetemet is nagyon fogyasztotta, és közlekedni sem volt épp biztonságos a tele-

font folyamatosan bámulva, úgyhogy sajnos végül letöröltem. Utána viszont kezdett hiányozni Pikachu, és arra jutottam, nem kell elválnunk teljesen, ha a munkacsoportos kommunikációba beviszem. Így a mai napig megjelent szinte mindenhol, ha csináltam valamilyen eseményt vagy képet. Közben még a filmet is elkezdték vetíteni a mozikban, amelyekben Pikachu annyira nagyszerűen néz ki, hogy tudomásom szerint háromdimenziós Pikachu még soha nem volt ennyire szépen kidolgozva.

Szóval ilyen feltételek mellett nem voltam képes nem nagyon megkedvelni ezt a remek kis rajzfilmfigurát. Persze néha kicsit át tud esni bárki az egész rossz oldalára, ha elkezd bálványozni, és az életében valójában fontos részek helyét kezdi kitölteni, de gyerekként én ezt teljesen máshogy éltem meg. Sok nagy örömet és izgalmat szerzett a rajzfilm és a játékok is, és ebből szerettem volna egy keveset visszaadni nektek az MKK-ban is.

Lezárásként álljon itt a következő mára már örökzöldnek számító mondat: **Pika Pika Pikachuuuu!!!**

BALAKAT

Sinka Domonkos (tejszín)

A nagyszámú MKK-s jelenlévők létszámából ítélve nem csak engem ragadott el a közösségünk Egységsugarú Közise, Isti által osztogatott papírhajók varázsa. Nem tudom felidézni a döntési folyamat menetét, de egyszer csak ott találtam magam egy autóban Reinisch Miki mellett, ahogy megyünk Balatonfűzfő felé.

Persze eltévedtünk, így Kornél atya előadásáról lemaradtunk.

Én azon kevesek közé tartoztam, akik sátorban aludtak (volt lehetőség kollégiumban vagy apartmanban aludni).

Kifejezetten tetszett a programok fakultatív jellege: rengeteg lehetőség volt a feltöltődésre mind testileg (ingyen jegy a strandra), mind lelkileg: a folyamatos szentségimádás mellett fakultációk, zárándoklat, lelki beszélgetés, éjféle mise várta a résztvevőket. Személy

szerint a zárándoklatot élveztem a legjobban: Őten indultunk el, egyikünk sem ismerte előtte a többieket. Nem volt nálunk elég víz. Menet közben az egyik lány felvetette, hogy imádkozzuk el az irtalmasság rózsafüzérét. Így ott álltunk, kiszáradva az erdő közepén, és imádkoztunk. Örök élmény marad számomra. A zárándoklat Litérre, Bódi Mária Magdolna emlékhelyére vezetett. A templomban egy kedves idős nénitől kaptunk vizet.

Számomra a BALAKAT egy „nyári Nagymaros” - hoz hasonlított. Hiszem, hogy idővel tényleg azzá is válik.

P.S: Nagyon tetszett, hogy a meghívott előadók mellett a helyi egyházközség hívei is rengeteg energiát áldoztak a rendezvény sikeréért. Ezt nagyon köszönjük nekik!

(A képek forrása: <http://balaton.vehir.hu>)

Irodalom Aquamarinéknál

Szabó Vera (aquamarin)

Élménybeszámoló a Mamának, két idegen civakodása egy kalap miatt, politika, szerelmi csalódás, egy elmebeteg gyilkos, de talán valami még fel is robbant. Mégis mi lehet közös ezekben a sztorikban? A válasz: Örkeny.

Mint gondolom minden csoportban, a tagok ezerféle szakra járnak, ezerféle dolgot tanulnak, ezerfelé irányul az érdeklődésük. Ez nálunk sincs másképp. Mégis időről időre előjön egy-egy valami, amit felfedezünk magunk közt, ami közös. Ilyen például az irodalom. Ennek felfedezése következtében került megrendezésre még 2018 őszén egy versmondó est, ahol mindenki elmondhatott egy szívéhez közelálló verset. Megdöbbentő volt megtapasztalni, hogy milyen sokféle alkotást hoztunk össze egy este folyamán. Persze a magyar szakos kolléga is hozta a formáját és versmondás helyett izgalmas versbeli felfedezésekre invitált minket.

A nagyszerű est után megfogalmazódott bennem,

hogy ha már líra volt, jöhetne egy kis próza is. Így pályázatot írtam ki novellaírás inspirálására érdekében. A lelkesedés csak magasabb szintre emelkedett, hiszen mindenki ott tombolt már az alkotás vágya. A novella központjában Örkeny István: Leltár című műve állt, ami tényleg leltárszerűen sorol fel szavakat. Feladat az volt, hogy a szavak felhasználásával egy összefüggő novellát kreáljunk. „...ezek az írásművek voltaképp matematikai egyenletek. Az egyik oldalon a közlés minimuma áll, az író részéről, a másik oldalon a képzelet maximuma, az olvasó részéről...” (Örkeny István)

Ebből születtek a fantasztikusabbnál fantasztikusabb remekművek (valaki festménybe is foglalta a gondolatokat), melyeket (csak a hangulat kedvéért gyertyafénynél) felolvastunk egymásnak citromos lazacfalatkák és egy pohár bor mellett.

Ezek után természetesen a drámát sem hagyhatjuk ki a sorból, jöhetnek a színdarabok. ;)

Interjú Rácz Katóval

Nekünk

Mócsy Miklós (aquamarin)

Immáron több éves hagyomány, hogy az Egyetemes tanévnyitó számában interjút készítünk az adott év közivezetőjével. Tavaly nagy többséggel Rácz Katót (Katalin Zitát) választottátok meg az MKK élére. A vele készült interjút olvashattátok.

Szeretnék megkérni, hogy mesélj egy kicsit magadról. Honnan jössz, ki vagy?

Mint azt már olvashattátok, Kató vagyok, a Borostyán csoport lelkes tagja, van 3 tesóm, egy nagymamám, sok fülbevalóm meg néhány barátom. Mivel tesóimmal kezdünk otthonról kirepülni, így szüleink tartanak otthon kb. 17 csirkét meg két kakast, nehogy unatkozzanak.

A BGE Közösségszervező szakára járok, alapvetően majd rendezvényszervezéssel, esküvőszervezéssel szeretnék foglalkozni hosszútávon.

Hogy kerültél kapcsolatba az MKK-val? Hol hallottál rólunk?

Anno még a drága Bíbor csoportos bérmaanyukám, Edit volt az, aki a HEGY-re elhívott, és onnan már egyenes út vezetett az MKK-ba. Azt hiszem ennek a kis dolognak, ami akkor egy egészen kicsi döntésnek tűnt, nagyon sokat köszönhetek: igazán jó, élethosszig tartó baráti kapcsolatokat, a hivatásom megtalálását vagy például a csodálatos párkapcsolatomat is.

A tavalyi évben milyen pozíciód volt a köziben? Milyen feladatokkal segítetted korábban a közösség munkáját?

Az elején 1,5 év „egységsugarú közisként” elég is volt, majd utána a Borostyánokat vezettem egy évig. Ezt követően olyan szerencsém volt – bár a szerencsében nem annyira hiszek, így inkább az isteni gondviselés arra az útra vezetett – hogy megszervezhettem a közitábort. Talán ez volt az a dolog, amiben elsőnek éreztem igazán a hivatásomat. Így lettem utána közivezető helyettes, majd egy újabb tábor szervezését tudhattam magam mögött és most pedig hirtelen itt találtam magamat.

Milyennek látod most az MKK-t?

Szerintem egy csodálatos közösség, aminek talán

az egyetlen hibája, hogy nem maradhatunk mindannyian örökre együtt. De most komolyan, én tényleg néha erről szoktam álmodozni. Számomra egy igazi csoda, hogy ennek az egésznek részese lehetek. De a tisztánlátás végett ezt majd egy év múlva is kérdezzétek meg.

Hogyan készülsz a közivezetőségre?

Elsőnek is próbálok mindenről és mindenkitől kérdezni, hogy a lehető legtöbb infót összeszedjem, de ez nem olyan könnyű vagy evidens mindig, mint gondolnánk. Van amikor nem gondolom, hogy kéne kérdezni, pedig nagyon ott lenne az ideje. Illetve nyilván a nyár folyamán már a sok-sok felelőst, vezetői szerepben lévő személyt ki kellett választani, fel kellett kérni. Ezen kívül kicsit rákészülés nekem lelkileg például, hogy a közitáborokban már kicsit gyakorolhattam a „sok ember előtt beszélést”, mert szerintem az egy nehéz dolog tud lenni, főleg az elején. Természetesen lelkileg más szempontokból is nagyon sokat készül tudatosan és tudat alatt is az ember egy ilyen szerepre.

Milyen elképzelésed van a jövővel kapcsolatban? Mi vagy mik azok a célok, amiket mindenképp el szeretnél érni az elkövetkezendő egy évben?

Alapvetően szerintem az már fél siker, ha minden szépen, rendben megy előre az MKK-ban, mert nem egy rossz szerkezet, sőt!

Rólunk

Persze van néhány dolog, amin szerintem érdekes lehet változtatni, javítani. Ezek nyilván nem csak tőlem függenek, mert ez nem egy abszolút diktatúra. Például az adventi könyvhét helyett valami olyat tervezek, ami hasonlóan, vagy lehetőség szerint még jobban megszólítja a nem, vagy kevésbé vallásos korunkbelieket, de megéri a befektetett energiát is. Vagy például a kezdőimákat szeretném, ha valamilyen módon még jobba, kreatívabban, változatosabbá tudnánk tenni és ezáltal talán többet is tudna adni. Illetve a tavalyi évben általak is kitöltött kérdőív alapján egyértelműen látható volt, hogy a szilveszteri bálba szintén nagyobb a befektetett energia, mint a nyereség az MKK számára, mert alig vannak ott MKK-sok azon a bálon. Így ahelyett valószínűleg „csak” egy viszonylag zárt körűbb, zenés, társasozós „multság” lesz a közteremben.

Az utolsó említendő, bár szerintem eléggé fontos dolog, hogy az emberek jobban lássák azt a közösségben, hogy mennyien dolgoznak és tesznek értük, vagy hogy például legalább az év végére a csapat nagy része tisztában legyen azzal, hogy kik a helyetteseim és azzal, hogy ők is nagyon sokat beleraknak ebbe a közösségbe annak érdekében, hogy ilyen jól működjön.

A közösségünknek – az alapítók egy rendezvényen elmondott szavai alapján - három alappillére van: hit, közösség, szolgálat. Mit gondolsz ezekről?

Hát nem véletlen találták ki az biztos. Azt hiszem az első kettő fontosságát és relevánságát nem kell magyarázni. A szolgálat pedig egy olyan dolog, ami ezerféleképpen értelmezhető és nagyon sokféleképpen megnyilvánulhat. Lehet Istennek szolgálni, lehet egymásnak, lehet a közösségen kívül esőket is együtt szolgálni. Ez lehet akár egy mosogatás a Közi végén, lehet egy mosoly valakinek

vagy egy jó beszélgetés, lehet egy tanúságtétel, lehet egy önkéntes ételosztás. Szerintem nagyon fontos a szolgálat, mert gyakorlatilag ez az egyik legfontosabb feladatunk itt a Földön, másokért lenni (persze a saját határainkon belül). Így én is sokat szoktam azért imádkozni, hogy jól tudjak szolgálni, úgy ahogy az az adott helyzetben a legjobb, és hogy igazán szolgálat tudjon lenni.

A közösségben vannak nyitottabb és zártabb csoportok is. Hogyan lehetne szerinted a zártabb csoportokat nyitottabbá tenni vagy kell-e nyitottabbá tenni?

Szerintem ez alapvetően egy természetes dolog, az ember elsőnek 30 emberhez is nehezen kapcsolódik nemhogy még 200-hoz. Persze ez nagyon sok mindentől függhet, akár a csoportvezetők példájától, akár a csoportdinamikától is. De mindenképpen fontos nyitni egy idő után a nagy közösség felé is, mert egyébként nem MKK-s vagy, hanem például csak „Lazac” csoportos. Szerintem ehhez a kulcs az egyéni nyitottság. Az pedig egyedül csak rajtad múlik!

2020. szeptemberében lesz az Eucharisztikus Kongresszus. Milyen elképzeléseid vannak, hogy tudunk bekapcsolódni a lelki előkészületekbe?

Fűűű..... jó kérdés. Alapvetően voltak már szerencsére előző évben is olyan lehetőségek, amik segítettek minket erre hangolódni és bekapcsolódni (pl. NEK ima, Forráspont, Szentségimádás iskolája). Bár még nem vagyok túltájékozott a témában, de biztos, hogy továbbra is lesznek hasonló programok. Illetve, bár a konkrét kongresszus már nem az én közvezetésem alatt lesz, de remélem, hogy tevékenyen tudunk segíteni és részt venni is, nem csak egyéni szinten, de közösségeként is.

Közitábor 2019

Közitábor

„Hinni nem lehet egymagunkban” - Ez volt a témája az MKK idei nyári táborának, melynek most a Baramya megyei, hivatalosan Komlóhoz tartozó Sikonda adott otthont. Minden nap megkértünk egy-egy táborlakót, írjon egy élménybeszámolót az aznapi kalandjairól. Bár hét nap élményeit írásban nem tudjuk teljesen átadni, bízunk benne, hogy ezen rövid tudósítások segítenek abban, hogy bemutassunk a valamit a tábor nagyszerű hangulatából.

HÉTFŐ

Varga Detti (burgundi)

Hétfőn reggel 9.30-kor találkoztunk páran a Keleti pályaudvarnál, fölszálltunk a Pécsre tartó vonatra, a csapat nagyobb része Kelenföldnél csatlakozott hozzánk, innen közösen folytattuk utunkat egészen Sásdig. A vonat helyjegyes volt, ezért sajnos csak elszórva tudtunk ülni, de az út így is jó hangulatban telt. A vonatról átszálltunk egy volánbuszra, szerencsére a cég eleget tett a táborvezetők kérésének, és indított nekünk egy különbuszt, páran pedig a menetrend szerinti busszal mentek egészen Sikondáig. Akik a „magánbusszal” jöttek, őket szinte majdnem a tábor bejáratáig vitte a busz, a többieknek még néhány percet sétálni kellett. Megérkezés után regisztráltunk a táborba, megkaptuk a karszalagunkat és a közös közitáboros pólót is, majd elfoglaltuk a szobáinkat. Délután a helyi atya tartott nekünk egy na-

szönteni egymást. Vacsora után megtudtuk a kis-csoportunk beosztását, majd megtartottuk az első csoportbeszélgetést is. Ez leginkább ismerkedésről szólt, bár látásból azért nagyjából már ismertük egymást, de jó volt játékosan, sokat nevetve töb-

gyon jó hangulatú szentmisét. Ahol megtudhattuk, hogy nem vagyunk normálisak, mivel misével „húzzuk az időnket” egy táborban, és, hogy milyen a Miatyánk után kézfogás helyett egy öleléssel kö-

bet megtudni a csoporttársakról. Itt a vezetők ismertették velünk a tábor témáját, amely köré a hét föl volt építve: „Hinni nem lehet egymagunkban.” Majd ezután este 9 körül gyülekeztünk az éjszakai túrához, mindenki zseblámpákkal felszerelve várta, hogy induljunk. A túra nagyon jó hangulatban telt. Mivel délután kicsit esett az eső, ezért 1-2 helyen csúszósabb volt a talaj, szerencsére mindenki épségben visszaért. A túrát az eredetileg tervezetthez képest kicsit lerövidítettük. Egy kőkeresztnél ért véget az utunk, ahol imádkoztunk, elcsöndesedtünk, hálát adtunk és hallgattuk a minket körülvevő erdő esti hangjait. Innen egy kis szakaszon másfelé mentünk vissza a táborba. Körülbelül éjfélre értünk vissza, majd mindenki lepihent.

Közitábor

KEDD

Ördög Levente (borostyán)

Mint minden tábornál, a második napon reggeli tornával kezdik a napot. Igen ám, de a totálisan agyonismételt Despacito zene, amelyet a nagyenergiájú Berezvai Viktorunk egy Zumba tánccal körített, meglehetősen felragyogtatta a kedélyeket, és emiatt teljes erőbedobással indultunk el önkénteskedni aznap.

A csoport két részre oszlott: a gyengébbik fele a tő körül segített a gazok, virágok és a környezet rendbetételében; míg az erősebbik 3 órán át segített a kármelita nővérek kertjében a gallyak precíziós darabolásában, összegyűjtésében, a fadarabok Toldi (Jani) - szerű kiemelésében és a jutalmul felajánlott nápolyik elfogyasztásában. Kellott is az extra kalória ennyi meló után, ezért örömmel esett be mindkét csapat ebédelni 2-kor.

Ezután következett Dr. Heidl György előadása a *Miért jó a házasság?* – teológiai sztori-time verzióban. A professzor elvitt minket a csodálatos ókori

Róma perverz kultuszaitól kezdve, Szent Jeromos házassági bölcsőletein át a II. Vatikáni Zsinat végkifejletéig, és kifejtette, hogy ez hogyan alakította katolikus gondolkodásunkat a házasságról. A közönség tátott szájjal és visszatartott lélegzettel fogadta a professzor úr szavait, és ezután kis csoportokban alkalom adódott ezeknek a gondolatoknak a megbeszélésére.

A vacsora előtt sokan a kis csoportok közül elkezdtek a forgatásaik kigondolását, de néhányan seprűvel és tollasütővel igyekeztek kiüldözni a zsidónak beöltözött köziseket a táborból. Sosem tudjuk már meg, mi volt a sztori ezek mögött a történetek mögött, ugyanis az esti ima után teljes csendet kellett tartani, így aznap, ami belénk szorult, az bennünk is maradt.

SZERDA

Mohay Angi (tejszín)

A nap, amit a gondviselésre – és szervezőink igyekezetére – bízhattunk, ugyanis aznapi előadónk, Kaposi Gábor atya – valóban bölcs megfontolásból – végül nem délelőtt csatlakozott hozzánk.

Úgy alakult tehát, hogy az ébredési fázist követően kalandparkkal indítottuk a napunkat. Ott aztán rávethettük magunkat a Mecsextrém sokféle lehetőségére: kalandpark négyféle pályája, bobbálya, labirintus, játszótér (itt különösen megszólítva éreztük magunkat :D), gokart és még sok minden. Dél tájban aztán nehezen, de csak-csak sikerült elszakadnunk a választott jó helyszínektől, hogy visszajussunk az ebédre, ami már várt ránk a szálláshelyen. Az ebédre visszaszállító fuvarosaink csoportjában pedig egyszer csak felbukkant Gábor atya is!

Aztán következett a délután. Eljött az előadás, mely alatt John Henry Newman, anglikán egyházból áttért bíboros példája nyomán elmélyedhettünk abban, mit is jelent az élő, tudatos hit, miért érték valóban „elit keresztényként” élni. Könnyed hangvételű mégis mély és hiteles volt az, amit hallhattunk. Mindegyikünk magával vihetett valamit belőle. Illetve volt olyan is, amit pedig „otthagyhattunk” az utána következő gyónási le-

hetőségnek köszönhetően...

No de hogy is volt ez, hogy kevés időnk volt a kalandparkban? Bevallom, szerencsére csalódnunk kellett, mivel az előadás helyszíne nem volt más, mint a kalandpark melletti tisztás. Így azt követően második körön is gyakorlatozhattunk a szép erdei bob- és kalandpark pályákon! Élményekkel feltöltődve, de azért fáradtan is egyben (jobb esetben sérülésmentesen) térhettünk vissza nap végén nyugvóhelyünkre.

Tehát ezúton is üzenjük skandálva, Kató: KÖSZ, HOGY VISSZAMENTÜNK, tényleg egy nagyon tartalmas és szép napot kaptunk, hála Istennek 😊!

CSÜTÖRTÖK

Phém Julianna (levendula)

A közitábor 4. napját, csütörtököt Kati és Kató fergeteges zumbájával kezdtük... ami tökéletes beemelegítés volt az aznapi programra, ez pedig a hosszabb-rövidebb túra volt.

Így hát reggeli után útnak is indultunk mindannyian, és hamarosan egy vidám, nevetéstől és beszélgetéstől hangos társaságként mendegéltünk úticélunk felé. A napi challenge-et teljesítve gyakran elhangzott egy-egy „Hát te meg ki a rák vagy?!” felkiáltás a tömegeből, ennek révén is megismerhettünk új embereket. Túránk során egy régi templomot is érintettünk, amit sajnos csak kívül-

Közitábor

ről, de megcsodáltunk. Az ezutáni szakaszon csendben gyalogoltunk tovább, mindenkinek jutott idő befelé...és felfelé is figyelni. A Jóistennel és önmagunkkal töltött idő után alkalmunk nyílt mások felé fordulni, egymással mélyebben is beszélgetni.

A rövid ebédszünet után a csapat kettévált, és legtöbbször a rövidebb, egy kisebb csoport pedig a hosszabb úton folytatta a túrát. Ekkor volt alkalmunk félóránál egy véletlenszerűen kiválasztott közivel. Jó volt olyan embereket megismerni, akikkel talán soha nem tudtunk volna beszélgetni a közik alkalmával. Azt hiszem, mély és értékes, jó ismeretségek születtek! Hogy mennyire jól éreztük magunkat ezekben a beszélgetésekben, az is mutatja, hogy a legtöbbször végül nem félde másfél órán keresztül is beszélgettünk. Így értünk el a Pécsi tóhoz, ahol lehetőségünk volt kapcsolódni, strandolni, fürdőzni, napozni, láblógatni vagy társasozni a parton! Nagyon jó hangulatú befejezése volt ez az egész napos útnak!

A nap megkoronázásaként a visszaút és a vacsora után még táborútra is sor került. Az először még hangosabb, vidám, viccelődős sütögetésből idővel csendesebb énekelgetés és zenélés lett... Ahhoz képest, hogy mindenki fáradt volt az úttól, a nap fáradalmaitól, mégis jó volt, hogy élénk, csillogó szemű és lelkes arcokat lehetett látni!

Ahogy ott körülültük a tüzet énekelve, beszélgetve, viccelődve...aztán elgondolkodva, talán álmodozva is, igazán érezni lehetett az erejét és összetartását ennek a közösségnek!

És nem csak ez az este volt fergeteges...!

KIRÁNDULÁS

Csonka Tamás (tengerészkek)

A csütörtöki kiránduláson egy kisebb csoport az Orfői-tóban fürdés helyett egy hosszabb túra kere-

tében gyalog ment vissza Sikondára.

A két csapat Vágotpusztán vált el egymástól, majd Bános érintésével, és néhány szalmakazal megmászása után értük el a Pécsi-tavat, amelynek egy szigetéről integethettünk a rövid túra résztvevőknek.

Továbbindulva egy vízimalom érintésével mentünk el a Vízfői-forráshoz. Az itt lévő tónál tartottunk ismét pihenőt, gyönyörködve a természet szépségében, és a színek csodálatos összhangjában.

Innen Vágotpuszta érintésével visszamentünk Sikondára. A majdnem 25 kilométeres út végig nagyon jó hangulatban telt, sokat beszélgettünk egymással.

PÉNTEK

Szikora Luca (mangó)

Mire vágyhat az a közitáborozó, aki az előző nap 16 vagy akár 25 kilométert legyalogolt erdőmezőn át? Azt hiszem, a válasz egyértelmű: sportnapra és persze előtte a szokásos, ezen a napon harcművészettel színesített reggeli tornára. A sportnap számos elfoglaltságot foglalt magában: csapatsportokat (foci, röpi, kosár), tájfutást,

kézműveskedést, sőt Viktor és Berni jóvoltából délután még egy argentintangó-workshopot is. Mindegyik programról nagyon pozitív visszajelzéseket lehetett hallani: a kézműveskedők kezei alól jó néhány gyönyörű alkotás került ki, a tájfutáson sem vészelt el senki, a tangó világa sokakat meg-

érintett, a csapatsportok is nagyon élvezetesre sikerültek, a délutáni lányfoci pedig csak a hab volt a tortán.

A napunk utolsó előtti programja a borkóstoló volt a Hetényi pincészet közreműködésével. A családi pincészet felsorakoztatta előttünk a borkülönlegességeit, és megteremtette a jókedvet a fergeteges bulihoz, amely utána következett.

Remélem ez a néhány sor ki tud fejezni valamit ennek a napnak a nagyszerű hangulatából, ami persze mindegyik együtt eltöltött napra jellemző volt. Ezzel pedig átadom a szót az utánam következő tudósítónak.

SZOMBAT

Mócsy Miklós (aquamarin)

Az utolsó előtti nap reggelén is felvirradt a nap. A

reggelit (és két állomást tekintve még az ebédet is) követően egy vetélkedőben vehettünk részt. A kiscsapatok különféle viccesebbnél viccesebb feladatoknál mérték össze tudásukat. Volt olyan állomás, ahol csak fel kellett ismerni egy-két zeneszámot, másutt balladát írhattunk Rácz Kató tiszteletére, vagy épp lerajzolhattuk kéz nélkül Marx Tomit, egy helyen pedig lelőhettük vízibombával egy almát a másik fejétől, de csak miután lenyomtunk több száz fekvőtámaszt...

Este jött a tábor fénypontja, a bál. Ám erre elő kellett készülni. A táborlakók először a termet varázsolták szebbé, és csak azután magukat. Ha valaki ezen időre elment volna a táborból, nem biztos hogy megismert volna minket. Az addig koszos ruhás, csapzott hajú és büdös srácok helyet szépen megfésült hajú, megmosdott és megborotvált

férfiakat láthatott, akik a legszebb ruhájukban feszítettek. Bár az MKK-s lányok már így is csodálatosak voltak, mintegy két óra alatt sikerült még szebbé varázsolniuk magukat.

A nyitótáncon az újonc lányokat egy-egy szál rózsával köszöntötték a fiúk. Ezt követően számos tár-

Közitábor

sas és páros tánc következett. A táncolni nem tudóknak sem kellett aggódniuk, mivel Viktor és Berni egy fantasztikus Tangó-gyorstalpalót tartott a tábor egyik különtermében.

A sok táncolást két esemény is megtörte. Előbb a tábori versenyek eredményhirdetése következett, ahol a sportversenyek legjobbait díjazták. A másik talán az egész tábor fénypontjának is tekinthető: Marx Tamás átadta a közvezetői stafétát Rácz Katónak.

A bált egy belga zárta. Bár ekkor már mindenki a jó puha ágyára gondolt, senki sem mehetett el még aludni: a terem ugyanis követelte, hogy minél előbb rendezzék vissza. A sok szorgos kéznek köszönhetően gyorsan végeztünk a feladatunkkal. Egy biztos: aznap este senki sem ment úgy el aludni, hogy nem jött azonnal álom a szemére...

VASÁRNAP

Csonka Tamás (tengerészkek)

Elérkezett a tábor utolsó napja. A reggeli ima és a reggeli után megtartottuk az utolsó kiscsoportos beszélgetést, amelyben az volt a téma, ki hogy érezte magát a táborban, mi volt nagyon jó, és min kéne változtatni.

A kiscsoportos beszélgetés után mentünk misére a Karmelita rendházba. Ministránsként a többiek-nél is jobban meg tudtam tapasztalni, milyen örömmel fogadtak minket a nővérek, mennyire örültek zenekarunk szolgálatának.

Mise után még visszamentünk ebédelni a táborhelyre, majd összeköltünk a hazaútra. Indulás előtt megkaptuk a társaink által írt pozitív visszajelzéseket, és indultunk is a buszhoz.

Mielőtt Sásdon a vonatra felszálltunk, elkészítem a többiektől, mert a helyjegyeink nem egy kosiba szóltak, sokakkal már nem találkoztam a vonatúton.

Bár nekem ez már a nyolcadik táborom volt, ugyanúgy, mint a korábbiak, nagyon sokat adott. Mind a lelki, mind a más jellegű programok nagyon sokat jelentettek nekem. ***Minden közisnek ajánlom, hogy menjen jövő nyáron (is) közitáborba!***

Szeretett hazánk 20. századi történelmének legnagyobb hatású, világtörténelmet formáló, ma még személyes emlékekben is élő eseménye az 1956-os forradalom és az azt követő rövid, hősies szabadságharc volt. Budapest VIII. és IX. kerülete, az Üllői út és a Körút találkozási pontja, tehát az a tájék, ahol most is vagyunk, a Semmelweis Egyetem környéke... A II. Világháború befejeztével, a világhatalmak osztozkodásában Magyarország a szovjet befolyási övezetbe került, és hazánk földjén egészen 1991. június 19-ig, tehát 46 éven át szovjet csapatok állomásoztak, amelyhez a híradások rendszeresen hozzátették, hogy „ideiglenesen”. Hivatalos államforma a népi demokrácia volt, a hatalomgyakorlás módja a diktatúra, mely fokozatosan épült ki. 1945. novemberében még valós választások voltak, 1948-tól már csak egyetlen párt, a Magyar Dolgozók Pártja működhetett, de a demokrácia bizonyos díszleteit igyekeztek megtartani. Továbbra is voltak választások, amelyeken a részvétel kötelező volt. Aki nem ment el, azt elvitték, és szavazhatott az egyetlen párt egyetlen jelöltjére, aki tipikusan 99.8%-os részvétel mellett 99.7%-os eredménnyel nyert. Csatározások azonban a párton belül is voltak, az adózó hatalmi harc gyakran koncepciók bírósági perekben végződött, több mint 100 halálos ítélettel. A kivégzettek legismertebbike az egyébként szintén keményvonalas kommunista, néhány hónappal korábban még belügy-, majd külügyminiszter Rajk László. A társadalom vezető erejének a munkásosztályt nyilvánították, szövetségesének a dolgozó parasztságot, a többi osztályidegennek tekintették, különösen a burzsoáziát és a kulákságot. Ellenük állandósult az osztályharc, valamint az imperializmus elleni küzdelem, melynek keretében pl. az egyetemisták kötelező, nyári katonai táborozásban kellett részt venniük, a lányoknak is. A diploma megszerzése után nem volt szabad munkavállalás, olyan munkahelyre – esetleg távoli településre – kellett menni, amelyet kijelöltek számukra. Természetesen, ez alól mindenki igyekezett kibújni. Óriási

mértékű volt a propaganda: rádióban, újságokban, plakátokon, és a legkülönbözőbb műalkotásokban. Irodalmi művek végén elvárás volt a rendszer dicsőítése, a köznyelv szerinti vörös farok. A munkahelyeken reggelente ún. Szabad Nép félórát tartottak, amikor munka helyett a pártlap, a Szabad Nép (a jelenlegi Népszabadság jogelődje) legfontosabb cikkeit olvasták fel. Széleskörű besúgó rendszer működött, ami behatolt a munkahelyi, iskolai közösségekbe, olykor a családokba is. Óriási személyi kultusz alakult ki, Lenin, Sztálin és Rákosi körül. Lenin akkoriban már régen elhunyt, de az unos-untig hangoztatott szlogenben ő nemcsak élt, hanem él és élni is fog. Sztálin mindenhez értett, az atomfizikától az öröklődés-elméletig, állításai megkérdőjelezhetetlenek voltak. Az ő legjobb tanítványa volt Rákosi, akinek nevét egy-egy pártkongresszus után percekig tartó vastaps kíséretében, felállva skandálták. Őket és a Szovjetuniót bírálni tilos volt, nevüket csak a legnagyobb áhítattal volt ildomos kimondani. A rendszernek voltak azért pozitívumai is. Kötelezővé tették a gyermekek általános iskolai taníttatását, az írástudatlanság megszűnt, messzemenően támogatták a sportot. A továbbtanulásban azonban erős volt a származás szerinti megkülönböztetés, egyetemre osztályidegenek és klerikálisok alig juthattak be.

A felsőoktatást a Rákosi rendszer a maga módján fejlesztette. A Semmelweis is ekkor jött létre: 1951. február 1-től az ELTE-ből kivált a Budapesti Orvostudományi Egyetem, 1955 szeptember elsejével pedig önállóvá vált – akkori nevén – a Fogorvosi és a Gyógyszerészi Kar. Első rektora Gegesi Kis Pál gyermekgyógyász professzor volt, aki – polgári származása és többirányú, vitathatatlan tehetsége ellenére – erősen vonalas volt, azaz mindenben kiszolgált a pártvezetést, sőt, elvárásait túl is teljesítette.

Ennek az időszaknak volt egy spontán, szájról szájra terjedő, sajátos folklorisztikus műfaja, a politikai vicc, ami kortünet és diagnózis is volt. Meg-

Kultúra

lepő, hogy ezt a témát a szociológia máig sem dolgozta fel. A politikai vicc annak ellenére élte ekkor virágkorát, hogy ilyen viccet mondani, de még hallgatni is, a bebörtönzés kockázatával járt. Ha azonban bizalmas baráti vagy családi körben az ember ilyen viccen derült, egy parányi győzelmet könyvelhetett el az elnyomó hatalommal szemben. Egykét gyöngyszem ezek közül. Kérdés: miért van a választások napján szesztilalom? Válasz: nehogy a szavazók 2 pártot lássanak! – Bemegy a beteg a patikába és lázmérőt kér. A gyógyszerész azt mondja neki: kétféle kitűnő, import lázmérőnk is van, egy japán gyártmányú 20 forintért és egy szovjet gyártmányú 5 forintért. Melyiket adhatom? A beteg válasza: a japánt kérem. A gyógyszerész meglepetten megkérdezi: miért nem a szovjetet? Válasz: azt biztos nem lehet lerázni. – A tanító néni felteszi az osztályban a kérdést: gyerekek, tudjátok-e, hogy mi az, hogy tragédia? Pistike jelentkezik: tragédia az, ha megdöglenek a nagymama tyúkjai. Nem, Pistike – mondja a tanító néni – ez csak baj, de nem tragédia. Tragédia az, ha pl. hazánkba látogat egy szovjet párt- és kormányküldöttség Sztálin elvtárs vezetésével, lezuhan a gép és meghalnak. Ha jön holnap a tanfelügyelő bácsi, ezt mondjátok. Másnap jön a tanfelügyelő bácsi, a tanító néni felteszi a kérdést, Pistike jelentkezik és vágja a választ: tragédia az, ha hazánkba látogat egy szovjet párt- és kormányküldöttség Sztálin elvtárs vezetésével, lezuhan a gép és meghalnak. De ez nem baj, a baj az, ha döglenek a nagymama tyúkjai.

1953-ban Sztálin meghalt, ezzel Rákosi és körei meggyengültek, 1956-ban földrengés, majd árvíz sújtotta az országot. 1956 nyarán orvostanhallgatók egy mohácsi építőtáborban éhségstrájkba kezdtek. Október 6-án a 7 évvel korábban kivég-

zett Rajk Lászlót, Pálffy Györgyöt, Szőnyi Tibort és Szalai Andrást újratemetik, a temetés 200 ezres tüntetéssé változik. Ebből az időből maradt fenn a helyzet paradox mivoltát is jellemző anekdota, mely szerint a temetési menetben azt mondja a szomszédjának Rajk László egy régi barátja: Szegegy Laci, ha látná ezt a menetet, biztos közénk lövetne. A Petőfi Kör, az Írószövetség és más értelmiségi szervezetek nyíltan bírálták a fennálló rendszert, amelynek tarthatatlansága egyre nyilvánvalóbb lett. A változás élére a műegyetemi és szegedi egyetemisták álltak, de egyetemünk hallgatói is részt vettek a megmozdulásokban. Október 23-án az Üllői út 26. udvarán hallgatók és oktatók gyülekeztek, hogy csatlakozzanak az előző nap meghirdetett diáktüntetéshez. Ugyanaznap 18 órakor kezdődött a Gólyavárban, az ország legnagyobb tantermében a Petőfi Kör által meghirdetett „A fiatal orvos és a társadalom”

című vita, mely a közelben, a Rádiónál elkezdődött fegyveres harcok miatt szakadt meg. Aznap délután, e harcokban esik el Puskás Sándor ötödéves orvostanhallgató, aki valószínűleg a forradalom első budapesti áldozata volt. November elsején az egyetem öt tanára (Baló József, Nónay Tibor, Földvári Ferenc, Haynal Imre, Petényi Géza) kezdeményezi az Egyetemi Tanács összehívását új egyetemi vezetés megválasztása végett. A kérésnek a hivatalában ez idő tájt meg sem jelenő rektor nem tesz eleget. November 3-án megjelenik a Forradalmi Orvosegyetem című lap, amely már három egyetemi hősi halotról számol be (Kovács Ferenc tanársegéd, Puskás Sándor ötödéves, Nagy György negyedéves orvostanhallgató). November 4-én, a hajnali támadásban tüzéségi találat éri a II. sz. Belklinika 10 ágyas kórtermét, ahol minden beteg meghal. Ez volt az egyetem legsú-

lyosabb vesztesége. A szovjet csapatok támadásaiban a Corvin-köz, a Kilián laktanya és a Tűzoltó utca közelsége az egyetemi klinikákat is célponttá tette. Súlyosan megsérül az egyetemi főépület Bőrklínika felé eső része, a Kilián laktanya mögötti Gyermekklínika, a Mária utcai Szemklínika és az Üllői úti Igazságügyi Orvostani épület. A pusztulás megközelítette a háborúban elszenvedett mértéket, bár akkor az ostrom 108 napig tartott.

A szovjet katonai invázió és véres harcok idején az egyetem legfontosabb feladata a sebesültellátás volt. Pl. a Baross utcai II. sz. Sebészeti Klínika október 23. és november 9. között 378 sebesültet kezelt, köztük 37 szovjet katonát. A Magyarországnál 240-szer nagyobb területtel és 29-szer több lakossal rendelkező Szovjetunió és hazánk közti egyenlőtlen küzdelem a felkelők minden hősiessége és találékonysága ellenére novemberben eldőlt. Így 1956 december 6-án az egyetemen alakult forradalmi bizottságok beszüntetik működésüket. 1957 nyarán, a Kádár János vezette, ismét szovjet támogatású rendszer megerősödésével megkezdődnek a letartóztatások, és az egyetemről való eltávolítások. Zilahy Tibor IV. éves gyógyszerész-hallgatót kizárják az egyetemről, Baksa József és Palkovits Miklós V. éves, Réffy Antal II. éves orvostanhallgatót 4 félévre, Naszlady Attila és Szidon Gyula IV. éves orvostanhallgatót, valamint Prezeczki László II. éves fogorvos hallgatót 2 félévre eltiltják tanulmányaik folytatásától. Később, a Kádár korszak puhuló diktatúrájában ők is folytathatták tanulmányaikat. Akiről ma tudunk: Zilahy Tibor Nógrád megyében egészen a közelmúltig gyógyszerészként dolgozott, Palkovits Miklós pedig egyetemünk professzora, agykutató, mi több, hazánk kiemelkedően eredményes, legtöbbet idézett tudományos kutatója. 1957. június 28-án, koncepció per után, koholt vád alapján kivégzik Tóth Ilonát, az egyetem VI. éves orvostanhallgatóját, akinek szobra ma a Nagyváradi téri Elméleti Tömb bejáratánál látható. 1958 januárjában Gegesi Kiss Pál rektort kitüntetik a Magyar Szabadság Érdemrend bronz fokozatával. 1958. feb-

ruár 13-án a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszti Kormány határozatot hoz Haynal Imre belgyógyász professzor azonnali nyugdíjaztatásáról, azon vádpont alapján, hogy a professzor a Kari Tanács egy ülésén forradalomnak nevezte 1956-ot.

Hogyan változott az egyetemi hallgatói létszám a forradalom és szabadságharc alatt? 1956 októberében 2198 általános orvoskari, 265 fogorvoskari és 622 gyógyszerész-kari hallgatója volt egyetemünknek, ez összesen 3085 fő. A forradalom alatt ill. után külföldre távozott közülük 315 fő, elhunyt 4 vagy 5 fő, ez utóbbi adatot nem tudjuk egyértelműen. Milyen ideológiai változásokon estek át az oktatók és hallgatók? A Rákosi diktatúra kádárivá alakulása nem változtatott azon, hogy megmaradt az egypártrendszer. 1958-ban, a Kádár rendszer már stabilizált állapotában a 2260 orvostanhallgatóból 71 fő, azaz 3.14% volt párttag, a 271 fogorvos hallgató között nem volt párttag, az 583 gyógyszerész-hallgató között 1 fő (0.17%) volt párttag. 1956 októbere előtt a 40 tanszékvezető között 22-ről ismert, hogy párttag volt, közülük 4-en léptek át az MSZMP-be.

1956 októberének hazánkat és benne egyetemünket is megrázó eseményei világtörténelmi jelentőségűek voltak, hősei nagy hányadban a fiatalok voltak. Hozzájuk írta 1956. november 3-án *Ember és magyar* című versében Dutka Ákos, az akkor már idős, egykor Ady Endre baráti körébe tartozó költő:

„Ady kérdezte sorsa éjjelén: Lehet-e az ember, ember és magyar? Feleltek ti bátor, szent fiúk. Lássuk: a világ most vélünk mit akar? Vagyunk egy szálíg elszánt emberek, kiket tiporni tovább nem lehet. Ha kell még én is Veletek halok. Ha engedtek, Ti szent fiatalok. Öt nap, s öt véres, szörnyű éjszaka. A csillagokba írta szentelt nevetek. Köszönöm néktek, drága szent fiúk, hogy visszaadtátok a csüggedő hitet, s a barrikádok hunyó szent sugarinál Adynak kiáltjuk szabadon ma már, mit az Ég falára vérrel írtatok: Emberek vagyunk, újra magyarok!”

Kultúra
Nagy Bumm

Isten, te vén vagy és tapasztalt,
Tudod, hány csillag van az égen
Tudod, hogy kit a nap aszalt
Miért nem sült meg már régen

Isten, te vén vagy és tapasztalt
Mégis, mégis, mégis fiatal
Sose unod el az életet?
Ezt jelenti a végtelen szeretet?

Isten, te vén vagy és tapasztalt
Mégis egyszerre barát és apa
Szeretsz és elfogadsz, a jóra ösztökélsz
Veled az életem jobb lesz, hiszem, élsz

Istenem, egyedül nem lehetek méltó
De szereteted olyan, mint egy óriási mély tó
Felemelsz magadhoz, s veled együtt leszek
Emberré különben örökké elveszek.

Sinka Domonkos

Miserere

koszorút formáló
reszkető jázmincsokor
a folyó vizén

Botos Ferenc

A hírmondó

Eget verő sátor alatt
írom mostan versemet,
s pipázgatva, álmodozva
nézem: hogy virít a kikelet.

Pici veréb röppen hozzám,
ferde szemmel méreget,
megdöbbenek, ki hitte,
hogy egy madár ilyet is tehet?

Odakapok, meg se moccan,
markomban tartom a verebet,
megrettenek, mert még mindig
viszonozza a szememet.

Nem madár ez – , mondom súgva
látom korok napjait,
fegyver, arany, rózsa, pompa
vér szennyezte harcait.

Mennyi halál, mennyi ének,
a zászlót kapják szeretők,
az ég dörög, zúg a tenger,
zsibognak a temetők.

Fogoly madár újra szabad,
vele repül a gondolat,
s én elmélázva eloltom
a pipámban a parazsat.

Bacsa Dávid

„Alapvetően egyetlen kegyelem, amelyre valóban szükséged van: hogy szeretve érezd magad. Erőt kapsz majd ahhoz, hogy egy kissé jobban szeresd önmagad, ami szükséges előfeltétele annak, hogy tényleg szeretni tudj másokat. Miként Mária, miként Jeremiás, Izajás, Ámosz és Ozeás, érezd át, hogy személyesen szeretve vagy, mégpedig ingyenesen. Az, hogy szeresd az Urat és szeresd a testvéreidet, egy örömteli szeretetkövetelmény lesz számodra, amelyet ingyenesen fogsz megtenni, és az ő szeretetével fogod tenni. És az ilyen szerető emberek azok, akikre az emberiségnek manapság égető nagy szüksége van. Folytasd ezt a szeretetteljes párbeszédet munkád közben és egész napod folyamán is. Szerelmesként éld a napodat. Azzal kell foglalkoznod, nyilván, hogy teljesítsd kötelességeidet, ám értelmekkel és szíveddel szüntelenül afelé fordulj, akit szeretsz.”

Boldog Károly testvér (Charles de Foucauld)

A mélyből kiáltok, Uram, hozzád

Szabó Anna (aquamarin)

Nem érzem a kellemest.
Az élet szinte megölt.
Rengeteg szép emléket
A szívemből kitörölt.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Bűnben állok ellened.
A keresztem meggyötört.
Felállok, de csak veled.
Nélküled a földre dönt.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Néha lelek jó helyet,
Vigasztalást, örömet.
Majd megint, mosoly helyett,
Arcomról könnyet törölök.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Újra- újra elesek
A szép színfalak mögött.
Én hibáztatlak téged,
Te elém raksz egy tükröt.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

A világ szürkével fest
Körém egy rideg börtönt;
De a Te szereteted
Állított eléje őrt.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Reményem csak Tebenned.
Lásd, nem ad semmit e Föld.
Te meggyújtod a mécsest,
Mely kialudt vagy eltört.
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Szeretlek, hiszek benned.
A szakadékok között,
Bukdácsolva követlek.
Nálad kettésért küzdök...
Uram, tiéd ez a test,
Tiéd ez az összetört
Szív, lélek: tiéd vagyok.

Bp., 2019.05.30.

Szerzői megjegyzés:

A vers 7 vsz., minden vsz. 7 sorból áll,
minden sor 7 szótag → 777

„A lelki rombolás máig élő következménye, hogy a valódi értékek helyett a fogyasztói boldogságideált sulykolják, amit nagyon jól jellemez a »kicsi vagy kocsi« jelszó. Kialakult a kettős mérce, hogy az államtól lopni nem bűn. A cinkos összekacsintás vált a társadalmi túlélés feltételévé a többség számára. Ennek az ideológiának a következménye volt a társadalmi tőke (bizalom, kölcsönösség, civil szervezetek) rendkívüli csökkenése. Európában (ugyanakkor) a magyarok közül mondják legtöbben, hogy nem lehet igazán boldog, akinek nincs gyermeke, ugyanakkor szinte nálunk születik a legkevesebb gyermek. ... Miért nem teszünk meg mindent, hogy valóban boldogok lehessünk, lelkileg egészségesek lehessünk, hogy tovább éljünk? Hiszen a boldog országokban tovább élnek az emberek.”

(Kopp Mária)

Romagnai vér

Edmondo De Amicis: Szív

Aznap este csöndesebb volt a Ferike háza tája, mint rendesen. Szülei elmentek, azt mondták, hogy csak másnap jönnek haza.

Már nem sok hiányzott az éjféhez. A házban nem volt senki, csak a nagymama, akinek a lábait megütötte a szél, meg Ferike, a tizenhárom éves fiú. A házuk földszintes volt, az országút mentén, nem volt szomszédja, csak egy lakatlan, dűledező ház, mely két hónappal azelőtt leégett. A házikó mögött kis kertecske volt, sövénykerítéssel, amelynek alacsony faajtaja volt, míg a boltajtó, mely egyúttal a ház bejárata is volt, az országútra nyílt. Köröskörül pedig a magányos mezőség terült el, nagy szántóföldek, beültetve eperfával. Kevés hiányzott az éjféhez, a szél fujt, az eső szakadt. Ferike csak tizenegy tájban jött haza; egész délután, egész este csavargott és a nagymama nyitott szemmel, szorongva leste-várta, odaszögeve a nagy karosszékhez, amelyben a nappal és gyakran az éjszakát is szokta tölteni, mivel mindjárt elfulladt, ha lefeküdt. Szakadt az eső és a szél odaverte az esőt az ablakokhoz; az éjszaka koromsötét volt. Ferike fáradtan, csatákosan jött haza, a kabátja megtépve, a homloka kékre dagadva; kövekkel hajigálta a pajtasait, aztán pedig, szokás szerint, össze is verekedtek és ekkor kapta homlokára az ütést; ráadásul elgombozta minden pénzét és a sikkjét is elhagyta valahol.

Bár az ebédlőben csak kicsiny olajmécse égett, mely az asztal sarkán állt, szemközt a karosszékkel, a szegény nagymama mégis mindjárt észrevette, mily siralmas állapotban jött haza az unokája; részben magától kitalálta, részben pedig kivallalta, hogy mi történt vele. Szívvel-lélekkel szerette ezt a fiút s mikor mindent megtudott, sírva fakadt. – Ah, nincsen szíved, – mondta – nem szereted szegény nagymamád. Szívtelen vagy, mert visszaélsz apád és anyád távollétével és ilyen fájdalmakat okozol nekem. Egész egyedül hagyta. Vigyázz, olyan rossz útra tértél, amely romlásba visz. Láttam én már másokat is, akik úgy kezdtek, mint te és aztán elpusztultak. Azzal kezdik, hogy elszöknek hazulról, csavarognak, belekötnek a többi su-

hancokba és elgombozzák a pénzüket; aztán lassanként kövek helyett a bicskához nyúlnak, a pénzre játszás után következnek a többi bűnök... és végül a lopás.

Ferike némán hallgatott; háromlépésnyire állt a nagymamától, háttal a szekrénynek támaszkodva, a fejét lesütötte, a szemöldökeit összeráncolta és belül még forrt benne a méreg, amit a verekedésben nem bírt kiönteni. Szép fekete hajának egyik dús fürtje homlokán keresztben nagy kék szemébe csapzott. Ferike hallgatott. Alapjában véve nem volt szívtelen, se gonosz lelkű, pajkosságának forrása inkább a túl éleveség és a vakmerőség volt. Nem volt ő romlott, sőt inkább derék fiú volt, csak makacs volt; annyira csökönyös, hogy még akkor se nyitotta bocsánatkérésre az ajkait, mikor a szíve tele volt őszinte bűnbánattal. A büszkeség belefojtotta torkába a szót.

Örömet odaadnám azt a kis életemet, ami még hátra van, csak láthatnám, hogy visszatérsz a jó útra s megint a régi leszel, az engedelmes, jó fiú... Ferike szeretett volna odarohanni a nagymamájához, hogy a nyakába borulva jól kisírja magát és elmondja: mennyire szereti, - mikor hirtelen úgy tett neki, hogy valami halk neszt hall – csöndes nyikorgást és deszkareccsenést – a szomszédos kis kamrában, melynek ajtaja a kertre nyílik. Vajon nem a szél rázza-e az ablakot? Hegyezte a füleit és hallgatózott. Az eső zuhogott... Majd megismétlődött az előbbi különös nesz és ezúttal a nagymama is hallotta. – Mi volt ez? – kérdezte meghökkenve és szorongva figyelt. – Semmi... az eső, – felélt a fiú, hogy megnyugtassa az öregasszonyt. Megint valami halk reccsenés. – De ez nem az eső! – kiáltott föl elsápadtan. – Menj és nézd meg, hogy... De hirtelen mást gondolt és fojtott hangon mondta: - Nem!... maradj itt... jer közelebb! Megfogta a gyermek kezét és egészen odahúzta őt magához. Így szorongtak egymás mellett, még a lélegzetüket is visszafojtva. Nem hallottak egyebet, csak az eső zuhogását.

Aztán mind a ketten összerendezték: csoszogó lé-

péseket hallanának a szomszédos kis kamarában. – Ki jár ott? – kiáltotta a fiú, összeszedve minden bátorságát. Senkise felelt. De alig ejtette ki ezeket a szavakat, mind a ketten ijedten sikoltottak föl. Két férfi tört be a szobába; az egyik megragadta a fiút és befogta kezével a száját; a másik torkon ragadta az öregasszonyt. – Meg ne mukkanj, ha kedves az életed! – mondta az egyik. – Hallgass! – csikorgatta fogait a másik és hosszú kést vett elő. Mindkettőnek az arcát valami fekete kendő fődte el, amelyen két lyuk volt a szemek számára. Pár pillanatig nem hallatszott más, mint a négy ember ziháló lélegzetvétele és az eső csobogása; az öregasszony borzalmasan hörgött és a szemei szinte kiugrottak az arcából. Ekkor az, aki a gyermeket fogta, suttogva kérdezte: – Hol tartja apád a pénzt? – Amott... abban a szekrényben – felelte Ferike fogvacogva.

– Melyik az a szekrény? A fiú nem tudott szólni, csak az ujjával mutatott rá. Ekkor, hogy a fiú bajt ne csináljon, a rabló térdre nyomta őt, a szekrény előtt, s két térde közé szorítván a nyakát, hogy belefoghassa a hangot, ha sikoltana, szájába fogta a hosszú kést s egyik kezében tartva a tolvajlámpást, a másikban a vésőt, feszegetni kezdte ezzel a zárt, míg az föl pattant s a szekrény két ajtaja kinyílt. Most gyorsan szétdobálta a ruhát s megtalálván a pénzt, beletömte a zsebeibe, a fiút pedig ismét torkon ragadta és visszahurcolta az ebédlőbe, ahol a másik rabló még mindig fogta a félig ájult öregasszonynak a torkát. – Megtaláltad? – kérdezte halkán visszatérő társától. – Meg, – felelte ez suttogva. – Menj és nézd meg az ajtót; tiszta-e a levegő? – Jöhetsz! – Egy hangot se, vagy vissza jövök és megöllek benneteket!

Fenyegetően nézett rájuk egy pillanatig, – s éppen ekkor, nagyon messziről az országúton hallani lehetett, hogy többen énekelnek. A rabló riadtan fordult arra s a hirtelen mozdulattól leesett arcáról a fekete rongy. „Te vagy az?!” – kiáltott föl az öregasszony rémülten. – Átkozott! – hörögte a rabló fogcsikorgatva. – Halj meg, ha megismertél!

Magasra emelt késsel rohant az öregasszonyra, aki ekkor elájult rémületében. A gyilkos lesújtott, -

de ebben a végzetes pillanatban Ferike, gyorsan, mint a gondolat, rávetette magát a nagyanyjára, úgy hogy testével védte őt. A gyilkos elmenekült s meglökte eközben az asztalt, amelyről a mécses a földre esett és elaludt. Most a kisfiú lassan lecsúszott a nagyanyjáról és térdre roskadt előtte, átölelve a derekát, még a fejét odahajtott az öregasszony ölébe. Elmúlt néhány pillanat; a szobában koromsötét volt; a parasztok éneke lassan távolodva halt el a mezőségen. Most magához tért az öregasszony. – Ferike! – szólt oly halkán, hogy hallani is alig lehetett és a fogai vacogtak. – Nagyanya – felelte suttogva a fiú. – Nem öltek meg, – mondta fojtott hangon az öregasszony és összerázkódott. – Nem... nem bántottak téged – felelte elhaló hangon. – Nem szúrtak meg. A pénzt elvitték. De nem sok volt; apám alig hagyott itthon valamit. Az öregasszony megkönnyebbülten sóhajtott föl, a fiú pedig, még mindig a földön térdelve, szorosan ölelte nagyanyjának a derekát és azt kérdezte: – Nagyanya... édes jó nagyanya... ugye szeretsz engem?

– Irgalmas Isten, hála néked, hogy megszabadultunk!... Gyűjtsd meg a mécseset, de mégse... maradjunk sötétben, mert még félek. – Mindig csak keserítettek, – folytatta a fiú lihegve, erőlködve, reszkető hangon – de azért... mindig szerettelek. Nem haragszol rám, ugye? Bocsáss meg, édes jó nagyanya! – Megbocsátok, fiam, – felelte az öregasszony – tiszta szívemből megbocsátok. – Köszönöm, nagyanya, – mondta a gyerek, egyre gyöngülő hangon. – Most már... boldog vagyok. Ugye, sokszor az eszedbe jutok majd... nagyanya?... Mindig gondolni fogsz rám... – Az Isten szerelmére: mi bajod van? – sikoltott föl az öregasszony és reszkető kezével rémülten tapogatta az unokája fejét, mely lehanyatlott az ölébe. – Ferike... Ferike! – rikoltozott kétségbeesve: – fiacskám... édes fiam!... Oh, Istennek minden szentjei, segítsetek! De a fiú már nem felelt. A kis hőst, nagyanyja életének megmentőjét halálos késszúrás sebesítette meg a hátán, s nemes, tiszta lelkét visszaadta a teremtőknek.

Forrás: *Edmondo De Amicis: Szív, Móra Kiadó Budapest, 1987, 158-164.*

Fejtsd meg és nyerj!

Mócsy Miklós (aquamarin)

Fejtsd meg a rejtvényt a meghatározások alapján! A sorszámozott mezőket sorrendben összeolvasva **kettő szót** kapsz eredményül. **A megfejtést 2019. október 23-ig az egyetemes.ujtag@gmail.com címre beküldők között turo rudikat sorsolunk ki** (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)!

A sorok meghatározásai: **a)** Az ő várótermében való várakozás hasonló érzelmekkel tölt el bennünket, mintha gyónásra várnánk **b)** Korzenszky Richárd OSB atya eredeti keresztnéve **c)** Az idej BALAKAT helyszíne **d)** Ezen, a ma már nem független településen misézet Ferenc pápa 2019. július 1-jén **e)** Az idej közitábor helyszíne **f)** E szerzetesrend kolostorában gyűjtött fát a közitábor „erősebbik” fele **g)** Egykori anglikán lelkészből lett katolikus, akit később bíborossá kreáltak

a)		5	G				O	8	
b)					10	Ó			
c)		L	4		N	F	7	F	
d)		S		S	1	L			
e)			S			N	2		
f)			3	M			11	A	
g)	9	H		E			6	W	

Megfejtés:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----

Az **előző számunk** rejtvényének **megfejtése: „Meszlényi Zoltán”**.

Lapzártánkig megérkezett **jó megoldást beküldők beérkezési sorrendben:** Tóth Sebi, Lőrincz Móni, Varga Dávid, Phém Júlia, Tóth Eszter, Tamás Klári.

A beküldők közül **a szerencsés nyerteseket a köziben sorsoljuk ki.**

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.”

(Jn 15,16)

Receptek

Kultúra

Dr. Zakar András

Ősszel is a zöldségek kínálják a legtöbb friss alapanyagot a szakács munkasztalára.

Céklaleves

Egy mély lábasban két evőkanál olívaolajon megdinsztelünk egy közepes fej apróra vágott vöröshagymát. Három darab közepes nagyságú céklagumót meghámozunk, kockára aprítunk és hozzákeverjük a hagymához. Néhány percig együtt pirítjuk a keveréket. Közben 2 erőleves kockából másfél liter húslevest főzünk, és ezzel felöntjük a lábast, ügyelve, hogy a folyadék teljesen ellepje a cékla kockákat. Fűszerezzük a levest: 3 db szegfűszeget, makkáskanálnyi őrölt köményt, ízlés szerinti sót és frissen őrölt fekete borsot szórunk a lábasba. Puhára főzzük a céklát kis lángon, fedő alatt. Rövid ideig hűlni hagyjuk, majd kihorgásszuk a szegfűszeg darabokat, és a levest turmixgépben homogenizáljuk. A levest még melegen tányérokba merjük, és a tányér közepére kis kupac frissen reszelt tormát halmozunk pár csepp citromlé kíséretében.

Karfiol sonkával

Egy-másfél kilogramm karfiolt rózsáira szedünk, és sós vízben puhára főzünk, majd leszűrjük, a főzővízből kb. másfél deciliter megtartunk. Nagyméretű tűzálló tálat alaposan kivajazunk, és ebbe fektetjük be a főtt karfiol darabokat. Keverőtálba beletörünk két tojást, hozzáöntünk két dl tejfölt, a félretett karfiol főzővizet, egy mokkáskanálnyi őrölt szerecsendiót, ízlés szerinti sót, frissen őrölt fekete borsot, majd alaposan összekeverjük. Hozzáadunk 25 dkg durvára darabolt főtt, hagyományos füstölésű tarja darabot, még egyszer átkeverjük, és a tűzállótálban egyenletesen szétterítjük a karfiolon. A tetejére hintünk 5 dkg reszelt sajtot (a fele lehet füstölt is) és néhány apró vajdarabot. Előmelegített 180 fok C-os sütőbe toljuk a tűzálló tálat és kb. fél óra alatt készre sütjük. Tálaláskor paradicsom salátát kínálhatunk mellé.

Jó főzőcskét!

Viccek

A bolondok házába új betegek érkeztek, s a gondozó szeretné tudni, milyen szinten van az állapotuk, ezért szétoszt köztük nyuszikat, mert ahogyan velük viselkednek majd, abból megtudja, mit lehet még tenni velük. Egy idő után tehát, végigjárja a szobákat. Belép az elsőbe és látja, hogy az illető a nyuszit két térde közé fogva tartja, a füleit pedig mintha motorkerékpár kormányára lenne a kezében tatja, próbálja így forgatni a nyúl fejét és közben mondja: brrrr..., brrrr..., brrrr... A gondozó ezt látva legyint és megjegyzi: no, ez már elment... és folytatja körútját. Belép a másik szobába és hasonló jelenettel találkozik. Újra csak meg kell állapítania a tényt, hogy az is elment... Már csak az utolsó szoba van hátra, ahová igencsak lehangoltan lép be, de amikor meglátja a gondozottat, felragyog az arca, mert ez a többiekkel ellentétben a karjában tartja a nyuszit, simogatja, babusgatja. Meg is szólal örömeiben: mennyire örülök önnek, uram, hogy így foglalkozik

a nyuszival! Tudja a többiek már mind elmentek... Ijedten felkapja erre a fejét a gondozott s megszólal: a többiek már mind elmentek? Igen – válaszol a gondozó. Felkapja erre a beteg a nyuszit, térde közé teszi, a fülei kormányra válnak a kezében és elkezd: Brrr..., brrrr, brrrr....

****

A mai időkben már eléggé gyakorlott dolog a szervátültetés. Van egy hely, ahol az agyat is ki lehet cserélni, átültetni. El is megy valaki erre a helyre és látja, ki vannak téve a lehetőségek, mert választani is lehet. Az első lehetőség alá odaírták: 10 euro, egy civil emberé volt az agyvelő. A második már többet ér: 20 euro: tudós agyvelő. A harmadik értéke igencsak megugrott: 100 euro: püspöki agyvelő... Az illető megkérdezi: mi az oka ennek a nagy árkülönbségnek? A következő választ kapja: tudja maga, hány püspök kellett ahhoz, hogy összehozzuk ezt az agyvelőt?

Hirdetések,
impresszum

Hirdetések

1. A *Veni Sancte* szentmise szeptember 8-án, 19.00 órakor lesz az MSZT-ben.
2. Az első angol nyelvű közösségi alkalom idegen nyelvű egyetemistáknak 2019. szeptember 16. 19:00 órakor lesz a BME R épület III. emeletén lévő Imateremben.
3. Rédey János és Keresztény Júlia nászmiséskülvője: szeptember 14. 16.00 óra kor lesz az MSZT-ben.
4. Szeptember 14-én 18.30-kor lesz Mozol Tamás és Rita ezüstitakodalmasszentmiséje az MSZT-ben.
5. Szeptember 15-én, vasárnap 19.00 órakor az Ars Sacra fesztivál keretében a szentmisén és után a Capo di Tutti i Capi kamarakórus énekel.
6. Szeptember 21-én: lesz a Forráspont.
7. Az OEZ (Országos Egyetemista Zarándoklat) Mátraverebély-Szentkútra szeptember 28-29-én lesz; az egyetemisták búcsúja pedig szeptember 29-én vasárnap 11.00 órakor lesz a szabadtéri kegyoltárnál. (Részvételi adatok a honlapunkon.)
8. A Nagymarosi ifjúsági találkozó idén október 5-én lesz megtartva.
9. November 24-én, vasárnap este latin nyelvű szentmise lesz a Szkóla énekével.
10. Adventi lelkigyakorlat lesz Mariazellben: november 29-től december 1-jéig. (Részletek a honlapon).
11. **PÁLYÁZAT a BELA (Egyetemi Lelkészség Alapítványa) pályázatot hirdet szociálisan rászoruló egyetemistáknak és főiskolásoknak egyszeri anyagi támogatásra. A pályázathoz űrlapot a Lelkészségen lehet igényelni és azt szeptember 30-ig kitöltve leadni. Pályázni olyan fiúknak és lányoknak lehet, akik állami finanszírozású felsőoktatási intézményben tanulnak, legalább négy gyermek van otthon és indokolhatóan rászorulnak a támogatásra. A Kuratórium októberben dönt és értesíti a pályázókat az eredményről. Budapest, 2019. szeptember 1-jén**

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Dr. Pákozdi István** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők: **Kassai Dániel, Mócsy Miklós, Ördög Levente, Sinka Domonkos, Szabó Magdolna, Tempfli Noémi**. Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük *Ambrus Betti, Edmondo De Amicis, Bacsa Dávid, Benke Zsuzsa, Louis de Bosnet, Botos Ferenc, Csonka Tamás, Ferenc pápa, Boldog Károly testvér, Kopp Mária, Korzenszky Richárd OSB, Mócsy Miklós, Mohay Angi, Noszál Béla, Ördög Levente, Pákozdi István, Péhm Julianna, Joseph Ratzinger, Lindsay Schlegel, Sinka Domi, Sinka Domonkos, Sipos Gábor, Szabó Anna, Szabó Magdus, Szabó Vera, Szalézi Szent Ferenc, Szikora Luca, Varga Detti, Karol Wojtyła, Zakar András írásait és Tózsér Endre SP fordításait! 1 cikket az Aleteia oldalról, 4 cikket pedig a Magyar Kurírból vettünk át.*

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártája 2019. október 23-án lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A címlapkép Vámos István grafikája.

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Minden egyetemistának és főiskolásnak sikeres kezdetet és kitartást a folytatásban, a tanároknak pedig türelmet (hozzánk) és sok irgalmat a vizsgán...